

บทที่ ๓

แผนยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่สำคัญของชาติ

การพัฒนาประเทศให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข เศรษฐกิจเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพ และยั่งยืนภายใต้กระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรับเปลี่ยนเร็วคาดการณ์ได้ยากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ได้กำหนดทิศทางและยุทธศาสตร์การพัฒนาที่เหมาะสมโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อป้องกันปัจจัยเสี่ยงและเสริมรากฐานของประเทศด้านต่างๆให้เข้มแข็งควบคู่ไปกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพมีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรมรวมทั้งสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจด้วยฐานความรู้และความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืนยุทธศาสตร์การพัฒนาที่สำคัญ

๓.๑ กรอบแนวคิดในการจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม มีการนำข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องหรือคาดว่าจะเชื่อมโยงกับการพัฒนาท้องถิ่นอย่างรอบด้านมาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ

แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในรัฐธรรมนูญ ๒๕๕๐ : นโยบายที่รัฐบาลใหม่ต้องพิจารณา

แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๗๕ – ๘๗ บัญญัติไว้เพื่อให้รัฐดำเนินการตรากฎหมายและกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดินในการแถลงนโยบายต่อรัฐสภา คณะรัฐมนตรีที่จะเข้าบริหารราชการแผ่นดินต้องชี้แจงต่อรัฐสภาให้ชัดเจนว่าจะดำเนินการใด ในระยะเวลาใด เพื่อบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดทำรายงานแสดงผลการดำเนินการ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคเสนอต่อรัฐสภาปีละหนึ่งครั้ง (มาตรา ๗๕) ซึ่งประกอบด้วย ๙ นโยบายหลักโดยสรุปสาระสำคัญ ดังต่อไปนี้

๑) **แนวนโยบายด้านความมั่นคงของรัฐ** รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ และต้องจัดให้มีกำลังทหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ และเทคโนโลยีที่ทันสมัยจำเป็น และเพียงพอ เพื่อพิทักษ์รักษาเอกราช อธิปไตย ความมั่นคงของรัฐ สถาบันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและเพื่อการพัฒนาประเทศ (มาตรา ๗๗)

๒) **แนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน** รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน ดังต่อไปนี้ (๑) บริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปเพื่อการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศอย่างยั่งยืน โดยต้องส่งเสริมการดำเนินการตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (๒) จัดระบบการบริหารราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น (๓) กระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่น (๔) พัฒนาระบบงานภาครัฐ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพ คุณธรรม และจริยธรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐ (๕) จัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น เพื่อให้การจัดทำและการให้บริการ

สาธารณะเป็นไปอย่างรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และตรวจสอบได้ (๖) ดำเนินการให้หน่วยงานทางกฎหมาย
ที่มีหน้าที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐตามกฎหมายและตรวจสอบการตรากฎหมายของรัฐ
ดำเนินการอย่างเป็นอิสระ (๗) จัดให้มีแผนพัฒนาการเมือง (๘) ดำเนินการให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับ
สิทธิประโยชน์อย่างเหมาะสม (มาตรา ๗๘)

๓) **แนวนโยบายด้านศาสนา สังคม การสาธารณสุข การศึกษาและวัฒนธรรม** รัฐต้องให้ความอุปถัมภ์ และคุ้มครองพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาที่ประชาชนชาวไทยส่วนใหญ่นับถือมาช้านานและศาสนาอื่น ทั้งต้อง ส่งเสริมความเข้าใจอันดีและความสมานฉันท์ระหว่างศาสนิกชนของทุกศาสนา รวมทั้งสนับสนุนการนำหลักธรรม ของศาสนามาใช้เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมและพัฒนาคุณภาพชีวิต (มาตรา ๗๙)

รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรม ดังต่อไปนี้ (๑) คุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน (๒) ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบสุขภาพที่เน้นการสร้างเสริมสุขภาพ อันนำไปสู่สภาวะที่ยั่งยืนของประชาชน (๓) พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุก รูปแบบ (๔) ส่งเสริมและสนับสนุนการกระจายอำนาจเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ชุมชนองค์กรทางศาสนา และเอกชน จัดและมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนามาตรฐานคุณภาพการศึกษาให้เท่าเทียม (๕) ส่งเสริม และสนับสนุนการศึกษาวิจัยในศิลปวิทยาการแขนงต่าง ๆ (๖) ส่งเสริมและสนับสนุนความรู้รักสามัคคีและการ เรียนรู้ ปลูกจิตสำนึก และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติ ตลอดจนค่านิยมอันดีงามและ ภูมิปัญญาท้องถิ่น(มาตรา ๘๐)

๔) **แนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรม** รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านกฎหมายและ การยุติธรรม ดังต่อไปนี้ (๑) ดูแลให้มีการปฏิบัติและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างถูกต้อง รวดเร็วเป็น ธรรม และทั่วถึง (๒) คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลให้พ้นจากการล่วงละเมิด ทั้งโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐและโดย บุคคลอื่น และต้องอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนอย่างเท่าเทียมกัน (๓) จัดให้มีกฎหมายเพื่อจัดตั้งองค์กรเพื่อ การปฏิรูปกฎหมายที่ดำเนินการเป็นอิสระเพื่อปรับปรุงและพัฒนากฎหมายของประเทศ (๔) จัดให้มีกฎหมายเพื่อ จัดตั้งองค์กรเพื่อการปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมที่ดำเนินการเป็นอิสระ (๕) สนับสนุนการดำเนินการขององค์กร ภาคเอกชนที่ให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน (มาตรา ๘๑)

๕) **แนวนโยบายด้านการต่างประเทศ** รัฐต้องส่งเสริมสัมพันธไมตรีและความร่วมมือกับนานาประเทศ และพึงถือหลักในการปฏิบัติต่อกันอย่างเสมอภาค ตลอดจนต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนที่ประเทศ ไทยเป็นภาคี รวมทั้งตามพันธกรณีที่ได้กระทำไว้กับนานาประเทศและองค์การระหว่างประเทศ รัฐต้องส่งเสริม การค้า การลงทุน และการท่องเที่ยวกับนานาประเทศ ตลอดจนต้องให้ความคุ้มครองและดูแลผลประโยชน์ของคน ไทยในต่างประเทศ (มาตรา ๘๒)

๖) **แนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ** รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการดำเนินการตามแนวปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง (มาตรา ๘๓) และรัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านเศรษฐกิจ ดังต่อไปนี้ (๑) สนับสนุน ระบบเศรษฐกิจแบบเสรีและเป็นธรรมโดยอาศัยกลไกตลาด และสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน (๒) สนับสนุนให้มีการใช้หลักคุณธรรม จริยธรรม และหลักธรรมาภิบาล ควบคู่กับการประกอบกิจการ (๓) ควบคุมให้มี การรักษาวินัยการเงินการคลังเพื่อสนับสนุนเสถียรภาพและความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ (๔) จัดให้มีการออมเพื่อการดำรงชีพในยามชราแก่ประชาชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างทั่วถึง (๕) กำกับให้การ ประกอบกิจการมีการแข่งขันอย่างเสรีและเป็นธรรม (๖) ดำเนินการให้มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม รวมทั้ง ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย (๗) ส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ

คุ้มครองแรงงานเด็กและสตรี จัดระบบแรงงานสัมพันธ์ (๘) คุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกร รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรในรูปของสภาเกษตรกร (๙) ส่งเสริม สนับสนุน และคุ้มครองระบบสหกรณ์ให้เป็นอิสระ(๑๐) จัดให้มีสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน (๑๑) การดำเนินการใดที่เป็นเหตุให้โครงสร้างหรือโครงข่ายขั้นพื้นฐานของกิจการสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานของรัฐอันจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชน (๑๒) ส่งเสริมและสนับสนุน กิจการพาณิชยนาวิ การขนส่งทางราง (๑๓) ส่งเสริมและสนับสนุนองค์กรภาคเอกชนทางเศรษฐกิจทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง (๑๔) ส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตรเพื่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มในทางเศรษฐกิจ (มาตรา ๘๔)

๓) แนวนโยบายด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ดังต่อไปนี้ (๑) กำหนดหลักเกณฑ์การใช้ที่ดินให้ครอบคลุมทั่วประเทศ โดยให้คำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ทั้งผืนดิน ผืนน้ำ วิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น (๒) กระจายการถือครองที่ดินอย่างเป็นธรรมและดำเนินการให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิในที่ดินเพื่อประกอบเกษตรกรรมอย่างทั่วถึง (๓) จัดให้มีการวางผังเมือง พัฒนา และดำเนินการตามผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (๔) จัดให้มีแผนการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำและทรัพยากรธรรมชาติอื่นอย่างเป็นระบบและเกิดประโยชน์ต่อส่วนรวม (๕) ส่งเสริม บำรุงรักษา และคุ้มครองคุณภาพสิ่งแวดล้อมตามหลักการพัฒนาที่ยั่งยืนตลอดจนควบคุมและกำจัดการมลพิษที่มีผลต่อสุขภาพอนามัย สวัสดิภาพ และคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยประชาชน ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (มาตรา ๘๕)

๔) แนวนโยบายด้านวิทยาศาสตร์ ทรัพยากรทางปัญญา และพลังงาน รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านวิทยาศาสตร์ ทรัพยากรทางปัญญา และพลังงาน ดังต่อไปนี้ (๑) ส่งเสริมให้มีการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมด้านต่างๆ (๒) ส่งเสริมการประดิษฐ์หรือการค้นคิดเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ รักษาและพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาไทย รวมทั้งให้ความคุ้มครองทรัพยากรทางปัญญา (๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการวิจัย พัฒนา และใช้ประโยชน์จากพลังงานทดแทนซึ่งได้จากธรรมชาติและเป็นคุณต่อสิ่งแวดล้อม (มาตรา ๘๖)

๕) แนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการมีส่วนร่วมของประชาชน ดังต่อไปนี้ (๑) ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมทั้งในระดับชาติและระดับท้องถิ่น (๒) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจทางการเมืองการวางแผนพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสังคม รวมทั้งการจัดทำบริการสาธารณะ (๓) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับ ในรูปแบบองค์กรทางวิชาชีพหรือตามสาขาอาชีพที่หลากหลาย หรือรูปแบบอื่น (๔) ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเข้มแข็งในทางการเมืองและจัดให้มีกฎหมายจัดตั้งกองทุนพัฒนาการเมืองภาคพลเมือง (๕) ส่งเสริมและให้การศึกษากับประชาชนเกี่ยวกับการพัฒนาการเมืองและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข การมีส่วนร่วมของประชาชนตามมาตรานี้ต้องคำนึงถึงสัดส่วนของหญิงและชายที่ใกล้เคียงกัน (มาตรา ๘๗)

ซึ่งสอดคล้องกับคำว่า นโยบายสาธารณะ (public policy) ที่หมายถึง แนวทางกิจกรรม/การกระทำ/การเลือกตัดสินใจของรัฐบาล ซึ่งรัฐบาลได้ทำการตัดสินใจและกำหนดไว้ล่วงหน้า เพื่อชี้แนะให้มีกิจกรรม/การกระทำต่างๆ เกิดขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย/วัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ โดยมีการวางแผน การจัดทำโครงการ วิธีการบริหารหรือกระบวนการดำเนินงาน ให้บรรลุวัตถุประสงค์ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ด้วยวิธีปฏิบัติงานที่ถูกต้อง เหมาะสม สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง และความต้องการของประชาชน/ผู้ใช้บริการในแต่ละเรื่อง (<http://th.wikipedia.org/wiki/>) และสอดคล้องกับความหมายที่ อุตัย เลหาวิเชียร (๒๕๔๙, น.๒๗๙) ได้กล่าวสรุปไว้ว่า นโยบายสาธารณะมีความหมายที่สำคัญอยู่สองประการ ประการแรกคือ เป็นสิ่งที่รัฐบาลเลือกที่จะกระทำหรือไม่กระทำและประการที่สองคือ การกำหนดเหตุผลและเป้าหมายสำหรับโครงการของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหาสังคม และนโยบายสาธารณะมีสาระสำคัญที่ประกอบด้วย ๑) มีค่านิยมอยู่ในทุกนโยบายสาธารณะ ๒) เป็นกิจกรรมของฝ่ายรัฐบาล ๓) เป็นกิจกรรมเพื่อประชาชนและสังคมโดยรวม ๔) เป็นเอกสารที่มีผลทางกฎหมาย ๕) นโยบายสาธารณะจะถูกนำไปปฏิบัติโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเท่านั้น ๖) นโยบายสาธารณะจะมีผลเมื่อนำไปสู่การปฏิบัติ

ยุทธศาสตร์ของคณะรักษาความสงบแห่งชาติ

กล่าวทั่วไป

คณะรักษาความสงบแห่งชาติได้น้อมนำแนวคิดของหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อใช้เป็นหลักหรือแนวทางในการปฏิรูปและพัฒนาประเทศให้เป็นไปในทิศทางที่
เ ม ะ ส ม
และเกิดการพัฒนาย่างยั่งยืน เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างเป็นพลวัตของสภาพแวดล้อมโลก
และภายในประเทศ โดยเฉพาะภาวะผันผวนด้านเศรษฐกิจพลังงาน และภูมิอากาศ ที่เป็นไปอย่างรวดเร็ว
แ ล
ส่งผลกระทบอย่างชัดเจนต่อประเทศไทยทั้งเชิงบวกและลบ ดังนั้นการบริหารจัดการประเทศภายใต้หลัก
ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็นการใช้จุดแข็งและศักยภาพที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา
ประเทศเพื่อสร้างความเข้มแข็งและรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการ
พัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศที่เน้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของฐานการผลิตภาคเกษตร และการ
ประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องปรับตัวในการเชื่อมโยงกับ
ร ะ บ บ เ ศ ร ษ ฐ กิ จ โ ล ก แ ล ะ ภู มิ ภ า ค
ซึ่งประเทศไทยมีพันธกรณีภายใต้กรอบความร่วมมือต่างๆ เพื่อสามารถใช้โอกาสที่เกิดขึ้นและเพิ่มภูมิคุ้มกัน
ของทุนที่มีอยู่ในสังคมไทยได้อย่างเหมาะสม พร้อมก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘
ขณะเดียวกัน จำเป็นต้องสร้างความพร้อมสำหรับเชื่อมโยงด้านกายภาพทั้งโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิส
ติ ก ส ค ว บ คุ กั บ
การยกระดับคุณภาพคน การเสริมสร้างองค์ความรู้ การพัฒนานวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ให้เป็นพลัง
ขับเคลื่อนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย

การกำหนดยุทธศาสตร์ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ ให้ความสำคัญกับการสร้างภูมิคุ้มกันในด้านต่าง ๆ เพื่อให้การพัฒนาประเทศสู่ความสมดุลและยั่งยืน โดยนำทุนของประเทศที่มีศักยภาพมาใช้ประโยชน์อย่างบูรณาการและเกื้อกูลกัน พร้อมทั้งเสริมสร้างให้แข็งแกร่งเพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศที่สำคัญ ได้แก่ การเสริมสร้างทุนสังคม (ทุนมนุษย์ทุนสังคม ทุนทางวัฒนธรรม) ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยสู่สังคมคุณภาพมุ่งสร้างภูมิคุ้มกันตั้งแต่ระดับปัจเจก ครอบครัว และชุมชน สามารถจัดการความเสี่ยง และปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลง มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรและได้รับประโยชน์จากการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นธรรม สำหรับการเสริมสร้างทุนเศรษฐกิจ (ทุนทางกายภาพ ทุนทางการเงิน) มุ่งพัฒนาเศรษฐกิจภายในประเทศให้เข้มแข็ง โดยใช้ภูมิปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ ให้ความสำคัญกับการปรับโครงสร้างการค้าและการลงทุนให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ การผลิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีการเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคต่าง ๆ บนพื้นฐานการพึ่งพาซึ่งกันและกัน ในส่วนการเสริมสร้างทุนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ความสำคัญกับการสร้างความเข้มแข็งทางการเกษตร ความมั่นคงด้านอาหาร การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่เป็นฐานการผลิตภาคเกษตร มุ่งสู่การเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การเตรียมความพร้อมรองรับการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ รวมทั้งการสร้างภูมิคุ้มกันด้านการค้าจากเงื่อนไขด้านสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการเพิ่มบทบาทไทยในเวทีประชาคมโลกขณะเดียวกัน จำเป็นต้องมีการบริหารจัดการประเทศเพื่อสร้างความเป็นธรรมในสังคม ให้ความสำคัญกับการพัฒนา

ระบบราชการและข้าราชการโดยยึดหลักธรรมาภิบาล เพิ่มประสิทธิภาพการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พัฒนาระบบและกลไกการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบอย่างมีส่วนร่วม ส่งเสริมให้ประชาชนทุกระดับมีโอกาสเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมและสร้างความเป็นธรรมในการเข้าถึงทรัพยากร ควบคู่ไปกับการปลูกจิตสำนึก ค่านิยมประชาธิปไตยและธรรมาภิบาลแก่ประชาชนทุกกลุ่ม โดยได้กำหนดวิสัยทัศน์ เจตนารมณ์พันธกิจ ประเด็นยุทธศาสตร์ เป้าหมาย และตัวชี้วัดดังนี้

วิสัยทัศน์

ประเทศชาติมั่นคง สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมี
ภู มิ คุ ม กั น
ต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก ตลอดจนประชาชนมีความมั่งคั่งอย่างยั่งยืน

เจตนารมณ์

๑. เพื่อยุติความขัดแย้งของคนในชาติ
๒. ขับเคลื่อนเศรษฐกิจและฟื้นฟูความเชื่อมั่นภายใต้ระบบบริหารนิติบัญญัติและตุลาการเป็นการใช้พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ผ่านกระบวนการดังกล่าวซึ่งเดิมรัฐบาลปกติได้ใช้อำนาจนั้นโดยมีสถาบันพระมหากษัตริย์อยู่เหนือความขัดแย้งทั้งปวง

๓. สร้างเสถียรภาพในทุกมิติทั้งด้านการเมืองความมั่นคงเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมเพื่อเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปสู่การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างสมบูรณ์และยั่งยืน

๔. ยกระดับการศึกษาสร้างมาตรฐานของการดำรงชีวิตของประชาชนในสังคมไทยตามแนวทางปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขอย่างยั่งยืนตลอดไป

พันธกิจ

๑. การสร้างความเป็นธรรมในสังคม การรักษาความสงบเรียบร้อย และการสร้างความปรองดองสมานฉันท์สร้างสังคมที่มีคุณภาพ ทุกคนมีความมั่นคงในชีวิต ได้รับการคุ้มครองทางสังคมที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม มีโอกาสเข้าถึงทรัพยากรของชาติและการบริการขั้นพื้นฐานของรัฐอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

๒. พัฒนาคุณภาพคนไทยให้เป็นสังคมที่มีความรู้คู่คุณธรรม สร้างโอกาสให้มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีทักษะและการดำรงชีวิตอย่างเหมาะสมในแต่ละช่วงวัย สถาบันทางสังคมและชุมชนท้องถิ่นมีความเข้มแข็งสามารถปรับตัวรู้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืน

๓. ปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน โดยพัฒนาฐานการผลิตและ
บ ริ ก า ร
ให้เข้มแข็งและมีคุณภาพบนฐานความรู้ความคิดสร้างสรรค์และภูมิปัญญา สร้างความเข้มแข็งภาค
การเกษตรความ

มั่นคงด้านอาหารและพลังงาน ปรับโครงสร้างการผลิตและการบริโภคให้เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
พร้อมสร้างความเชื่อมโยงในทุกมิติกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคม

๔. สร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการมีส่วนร่วมของ
ชุมชน รวมทั้งสร้างภูมิคุ้มกันเพื่อรองรับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ

๕. ปรับปรุงการบริหารจัดการของรัฐให้เกิดความโปร่งใส ด้วยการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริตคอร์รัปชันอย่างจริงจังและยั่งยืน

เป้าหมายหลัก

๑. คนและสังคมไทยมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความสงบสุขเพิ่มขึ้น ความเหลื่อมล้ำในสังคมลดลง
ดัชนีมวลรวมความสุขของคนไทยเพิ่มมากขึ้น และความพึงพอใจในบริการขั้นพื้นฐานของรัฐเพิ่มมากขึ้น

๒. คนไทยมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง มีสุขภาวะดีขึ้น มีคุณธรรม จริยธรรมเพิ่มมากขึ้น และสถาบัน
ทางครอบครัวและทางสังคมมีความเข้มแข็งมากขึ้น

๓. เศรษฐกิจเติบโตในอัตราที่เหมาะสมตามศักยภาพของประเทศ ให้ความสำคัญกับการเพิ่มการ
ผลิตภาพรวมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของ
ประเทศและสัดส่วนผู้อยู่ใต้เส้นความยากจนลดลง

๔. คุณภาพสิ่งแวดล้อมอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน เพิ่มประสิทธิภาพการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในปริมาณที่ลดลง รวมทั้งเพิ่มพื้นที่ป่าไม้เพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศ
๕. ความโปร่งใสของประเทศไทยให้อันดับที่สูงขึ้น โดยดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชันอยู่ในลำดับที่ดีขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์ ๑ การสร้างความเป็นธรรมในสังคม มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ที่ ๑ การจัดบริการทางสังคมตามสิทธิขั้นพื้นฐาน

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

- ๑) การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา โดยวัดจากอัตราผู้เข้ารับการศึกษาคือต่อในทุกกระดับ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๕ และการออกจากการศึกษากลางคันไม่เกินร้อยละ ๕
- ๒) การเข้าถึงระบบบริการสาธารณสุขของประชาชน โดยการประเมินจากความพึงพอใจของผู้เข้ารับการรักษาจากหน่วยงานของรัฐ โดยในภาพรวม ประชาชนจะต้องมีระดับความพึงพอใจในการรับบริการอยู่ในระดับมาก ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๓) มีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในสังคม โดยวัดจากร่างก
ฎ
ห
ม
า
ย
ที่ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของจำนวนร่างกฎหมายที่เข้าสู่ระเบียบวาระของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๔) มีการขยายเขตไฟฟ้าให้บ้านเรือนราษฎรห่างไกล ต่อครัวเรือนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๐ ภายในปี งบประมาณ ๒๕๕๘
- ๕) การเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สินของประชาชน โดยพิจารณาจากอัตราคดีความที่เกี่ยวข้องลดลง ร้อยละ ๒๐ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

- ๑) มีการขยายเขตไฟฟ้าให้บ้านเรือนราษฎรห่างไกล ต่อครัวเรือนเพิ่มขึ้น ร้อยละ ๘๐ ภายในปี งบประมาณ ๒๕๖๔
- ๒) การเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สินของประชาชน โดยพิจารณาจากอัตราคดีความที่เกี่ยวข้องลดลงอย่างต่อเนื่อง ร้อยละ ๒๐ ต่อปี จนถึงปีงบประมาณ ๒๕๖๔

● กลยุทธ์ที่ ๒ การลดความเหลื่อมล้ำและการคุ้มครองสิทธิทางสังคม

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

- ๑) การปรับโครงสร้างอัตราภาษีบุคคลธรรมดา อย่างเป็นรูปธรรมเพื่อช่วยลดความเหลื่อม
ล้ำ
ให้แล้วเสร็จภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) การแก้ปัญหาการค้ามนุษย์ ขบวนการ และการช่วยเหลือหญิงไทยในต่างประเทศ มี

จำนวน

คดีความที่เกี่ยวข้องอัตราลดลง ร้อยละ ๑๐ ภายในปีงบประมาณ

๓) การจัดที่ดินให้ผู้ไร้ที่ทำกิน ช่วยเหลือเกษตรกรและองค์กรเกษตรกร โดยใช้พื้นที่ป่าเสื่อมสภาพ หรือที่ดินสาธารณะประโยชน์อื่น มาจัดสรรให้ใช้ประโยชน์ ให้ได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๒๐ ของ
เ ปี ๑ ห ม ๑ ย
ในแผนงาน

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

๑) การแก้ปัญหาการค้ามนุษย์ ขบวนการ และการช่วยเหลือหญิงไทยในต่างประเทศ มีจำนวนคดีความที่เกี่ยวข้องอัตราลดลงอย่างต่อเนื่อง ร้อยละ ๑๐ ต่อปี จนถึงปีงบประมาณ ๒๕๖๔

๒) การจัดที่ดินให้ผู้ไร้ที่ทำกิน ช่วยเหลือเกษตรกรและองค์กรเกษตรกร โดยใช้ที่ดินสาธารณะประโยชน์ที่หมดสภาพแล้วมาจัดสรรให้ใช้ประโยชน์ ให้ได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐๐ ของเป้าหมายในแผนงาน

● กลยุทธ์ที่ ๓ การจัดระเบียบการให้บริการการขนส่งสาธารณะรับจ้าง

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการจัดทำบัญชียานพาหนะขนส่งสาธารณะรับจ้าง ด้วยการแยกประเภท รวมถึงสถิติการเกิดอุบัติเหตุ

๒) มีการจัดทำแนวทางการปฏิบัติในการป้องกันปัญหาจาก ระบบการขนส่งสาธารณะรับจ้างทั้งด้านอุบัติเหตุและ การทำร้ายผู้โดยสาร รวมถึงการบังคับใช้แนวทางที่กำหนดขึ้น

๓) มีการปรับแก้กฎหมาย และกฎระเบียบในการควบคุม การให้บริการการขนส่งสาธารณะรับจ้าง โดยผ่านความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ โดยมีผลบังคับใช้ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๔) มีการให้ความรู้กับประชาชนเกี่ยวกับกฎหมายและกฎระเบียบการให้บริการการขนส่งสาธารณะรับจ้าง และในภาพรวมแล้วประชาชนต้องมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ต่อกฎหมายและ
ก ฎ ร ะ เ บี ย บ
ที่ได้ปรับปรุงแก้ไข

● กลยุทธ์ที่ ๔ การแก้ปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการขยายผลโครงการทุ่งยางแดงโมเดล ไปยังพื้นที่ ๓๗ อำเภอ ๒๘๒ ตำบล และมีระบบการประเมินผลที่เป็นรูปธรรม ทั้งปริมาณ และ คุณภาพ โดยต้องลดจำนวนเหตุการณ์ร้ายและความรุนแรงลงได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ เมื่อสิ้นปีงบประมาณ ๒๕๕๘ ทั้งนี้ให้กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในภาค ๔ ส่วนหน้าและศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ เป็นหน่วยงานหลักในการ

ข บ เล ค ลี อ น
โดยบูรณาการร่วมกัน

๒) มีแผนงานในการพัฒนาเขตนิคมอุตสาหกรรมฮาลาล จังหวัดปัตตานีเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมในพื้นที่ และมีแผนงานในการประเมินความก้าวหน้าของโครงการโดยจะต้องคืบหน้าไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ เมื่อสิ้นปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) มีการดำเนินงานตามโครงการส่งเสริมการจัดการศึกษาในจังหวัดชายแดนภาคใต้, โครงการอบรม สัมมนา พัฒนาและศึกษาดูงานศาสนา ศิลปวัฒนธรรม โครงการปรับปรุงแหล่งเรียนรู้ตะโละมาเนาะ,โครงการก่อสร้างและการจัดตั้งอุทยานเรียนรู้ โครงการส่งเสริมคนดีมีคุณธรรมในจังหวัดโดยจะต้องคืบหน้าไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ เมื่อสิ้นปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๔) มีแผนงานในการการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์ความไม่สงบ ด้วยการพัฒนาคุณภาพชีวิต และการศึกษา รวมทั้งสร้างและซ่อมแซมบ้าน จำนวน ๖๐ หลัง ตามโครงการเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทั้งนี้จะต้องมีการประเมินความก้าวหน้าของโครงการ โดยจะต้องคืบหน้าไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ เมื่อสิ้นปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๕) มีการเปิดเวทีพูดคุยให้ครบ ๓๗ อำเภอ เพื่อให้เกิดความร่วมมือกันทุกภาคส่วนทั้งชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิม และการกำหนดวิธีการในการประเมินผลความพึงพอใจของประชาชน รวมทั้งมีการนำผลการเปิดเวทีการพูดคุยไปใช้ในการแก้ปัญหาที่เป็นรูปธรรม

● กลยุทธ์ที่ ๕ การสร้างความปรองดองสมานฉันท์ - ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการจัดทำ Website ประชาสัมพันธ์และติดตามผลการแก้ไขข้อร้องเรียนของประชาชน การผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ และโครงการสื่อมวลชนสัมพันธ์ เพื่อให้สื่อมวลชน นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้อง มีแหล่งข่าวที่ชัดเจน ทั้งนี้จะต้องมีการประเมินความพึงพอใจของประชาชนต่อ Website ที่จัดทำขึ้น โดยต้องอยู่ในระดับสูง

๒) มีกิจกรรมในการแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นกับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลในการปฏิรูปประเทศ ทั้ง ๑๑ ด้าน และมีการนำผลการวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ รวมถึง มีการนำผลที่ได้รับ ส่งให้สภาปฏิรูปแห่งชาติ และสภานิติบัญญัติแห่งชาติ นำไปใช้ในการปฏิรูปประเทศต่อไป

๓) มีกิจกรรมเพื่อสร้างความปรองดองสมานฉันท์ ได้แก่ โครงการคนไทยหัวใจเดียวกัน โครงการมหกรรมเอกลักษณ์ไทย หัวใจ ๔ ภาค โครงการฝึกอบรมทดสอบสมาชิกกองอาสารักษาดินแดน ทั้งนี้จะต้องมีการประเมินความพึงพอใจของประชาชนต่อ โครงการที่ได้จัดทำขึ้นโดยผลต้องอยู่ในระดับสูง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืน มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ที่ ๑ การปฏิรูปการศึกษา

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการผลิตครู ตามความต้องการได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๗๐ ตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนต่อครูผู้สอน และมีการพัฒนาบุคลากรครูโดยมีการจัดงบประมาณสำหรับการวิจัยและการศึกษาต่อของครู ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของจำนวนครูที่มีอยู่ในสถานศึกษาของรัฐ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีแผนพัฒนาปรับปรุงระบบบริหารจัดการ และการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการศึกษาให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ โดยประเมินผลจากการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศไปใช้ ในสถานศึกษาต่าง ๆ ของรัฐไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของสถานศึกษาทั้งหมดของรัฐ รวมถึงสามารถใช้ได้อย่างต่อเนื่อง และมีระบบบำรุงรักษาได้อย่างเป็นระบบภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) มีร้อยละของจำนวนนักเรียนที่อ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยต้องมีไม่เกินร้อยละ ๓ ในทุกระดับชั้น ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

๑) มีการผลิตครู ตามความต้องการได้ไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๑๐๐ ตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนต่อครูผู้สอน ภายในปีงบประมาณ ๒๕๖๔ และมีการพัฒนาบุคลากรครูโดยมีการจัดงบประมาณสำหรับการวิจัยและการศึกษาต่อของครู เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ต่อปี จนถึงปีงบประมาณ ๒๕๖๔

๓) มีการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการศึกษาให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ โดยประเมินผลจากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่นำไปใช้ในสถานศึกษาต่าง ๆ ของรัฐไม่น้อยกว่า ร้อยละ ๘๐ ของสถานศึกษาทั้งหมดของรัฐ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๖๔

๔) มีร้อยละของจำนวนนักเรียนที่อ่านออกเขียนได้เพิ่มขึ้น โดยต้องมีร้อยละ ๑๐๐ เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๖๔

● กลยุทธ์ที่ ๒ การสร้างความรู้ให้กับประชาชนมีภูมิคุ้มกันต่อปัญหาด้านสาธารณสุข

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการส่งเสริมการเรียนรู้ ให้ก้าวหน้าการเปลี่ยนแปลงของภัยคุกคามด้านสาธารณสุข เพื่อศักยภาพด้านการระวังป้องกัน ด้วยการจัดทำแผนพัฒนาหลักสูตรการศึกษาให้มีประเด็น

ข อ ง กั ย คุ ก ค า ม
ด้านสาธารณสุข ให้แล้วเสร็จภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีการจัดระบบการสื่อสารให้ประชาชนได้เรียนรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงของภัยคุกคามด้านสาธารณสุข ด้วยการประชาสัมพันธ์ที่หลากหลาย และทั่วถึง และประเมินจากการรับรู้ของประชาชนทั่วไป โดยต้องมีผลการประเมินการรับรู้ต่อภัยคุกคามด้านสาธารณสุขของประชาชนทั่วไป อยู่ในระดับสูง ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- **กลยุทธ์ที่ ๓ การเสริมสร้างและพัฒนาสุขภาพของประชาชน**

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้**

- ๑) มีมาตรการควบคุมด้านอาหารที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพของประชาชน เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค ให้แล้วเสร็จ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ๒) มีกฎหมายควบคุมการส่งเสริมการตลาด เช่น ผลิตภัณฑ์สำหรับทารกและเด็กเล็ก และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ให้แล้วเสร็จภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- **กลยุทธ์ที่ ๔ การเสริมสร้างค่านิยม จิตสำนึก และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย**

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้**

- ๑) ประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมของไทย และมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมทางศาสนาในห้วงวันสำคัญภายในปี ๒๕๕๘ เพิ่มขึ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ เมื่อเทียบกับห้วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา และประชาชนต้องเห็นความสำคัญของวัฒนธรรมไทยและศาสนาต่อสังคมไทย ผ่านการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมไทยและศาสนานั้น โดยต้องมีผลการประเมินอยู่ในระดับสูง

- ๒) มีกระบวนการให้ความรู้เรื่องหลักธรรมคำสอนของทุกศาสนา ในเชิงบูรณาการ โดยนำไปสู่ระบบการศึกษา ทั้งในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย ได้อย่างเป็นระบบและเชื่อมโยงกันอย่างเป็นรูปธรรม ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้**

- ประชาชนเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมของไทย และมีส่วนร่วมกับการกิจกรรมทางศาสนาในห้วงวันสำคัญ เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ต่อปี จนถึงปี ๒๕๖๔

- **กลยุทธ์ ๕ การจัดทำนวัตกรรมในการส่งเสริมการพัฒนาและความมั่นคงของประเทศ**

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้**

- มีมาตรการลดหย่อนภาษี เพื่อการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้**

มีการจัดสรรงบประมาณของประเทศอย่างน้อย ร้อยละ ๒ ของ GDP ในการวิจัยและพัฒนาต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเป็นการส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตและควบคุมทางการเกษตร และยกระดับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรเพื่อให้อยู่ในมาตรฐานสากล ภายในปีงบประมาณ ๒๕๖๔

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งภาคการเกษตร ความมั่นคงของอาหาร และพลังงาน มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● **กลยุทธ์ที่ ๑ การเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการน้ำอย่างบูรณาการ**

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้**

๑) พัฒนาระบบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพแหล่งน้ำธรรมชาติ ทั้งแหล่งน้ำผิวดิน น้ำบาดาล และระบบชลประทาน เพื่อการเกษตร ให้ได้ร้อยละ ๙๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) พัฒนาระบบประปาชนบทหรือประปาหมู่บ้าน และระบบประปาเมือง ตลอดจนการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อสนับสนุนน้ำอุปโภคและบริโภคให้กับโรงเรียนและชุมชน ให้ได้ร้อยละ ๙๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) ปรับปรุงระบบการอนุรักษ์ดินและระบบเตือนภัย เพื่อป้องกันการสูญเสียหน้าดินและพื้นดินถล่ม ให้ได้ร้อยละ ๘๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๔) มีการนำระบบดาวเทียม มาใช้ในการจัดการการใช้ทรัพยากรน้ำอย่างเป็นระบบ โดยให้พร้อมภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้**

๑) พัฒนาระบบเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพแหล่งน้ำธรรมชาติ ทั้งแหล่งน้ำผิวดิน น้ำบาดาล และระบบชลประทาน เพื่อการเกษตร ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของพื้นที่เป้าหมายทั้งหมดในแผนงาน

๒) พัฒนาระบบประปาชนบทหรือประปาหมู่บ้าน และระบบประปาเมือง ตลอดจนการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อสนับสนุนน้ำอุปโภคและบริโภคให้กับโรงเรียนและชุมชน ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของพื้นที่เป้าหมายทั้งหมดในแผนงาน

๓) ปรับปรุงระบบการอนุรักษ์ดินและระบบเตือนภัย เพื่อการป้องกันการสูญเสียหน้าดินและพื้นดินถล่มให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของพื้นที่เป้าหมายทั้งหมดในแผนงาน

● **กลยุทธ์ที่ ๒ การแก้ไขปัญหาเกษตรกรและการประมงอย่างยั่งยืน**

- **ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้**

๑) มีกฎหมายว่าด้วยการช่วยเหลือเกษตรกร และพระราชบัญญัติประมง พ.ศ. ๒๕๕๘ รวมทั้งการแก้ไขกฎหมายและระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ เพื่อให้บริการเกษตรกร และสนับสนุนการทำประมง โดยให้สามารถออกกฎหมายได้ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีกองทุนพัฒนาระบบสหกรณ์เพื่อให้เกษตรกรสามารถรวมตัวกันในการจัดหาปัจจัยการผลิตที่ไม่ถูกเอาเปรียบ มีระบบแปรรูปสินค้าเกษตรร่วมกัน และมีระบบตลาดของเกษตรกรในแต่

ละพื้นที่รวมกันเพื่อไม่ให้ถูกกตราคาจากพ่อค้าคนกลาง โดยให้พร้อมได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของแต่ละพื้นที่

ก่อนสิ้นปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) จัดระเบียบในการทำประมง โดยการจดทะเบียน การออกใบอนุญาต การควบคุมติดตามตำแหน่งเรือและเฝ้าระวังการทำประมง รวมทั้งพัฒนาระบบและปรับปรุงการบริหารจัดการการปฏิบัติงานของหน่วยงานด้านประมง ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

๑) มีกองทุนพัฒนาระบบสหกรณ์เพื่อให้เกษตรกรสามารถรวมตัวกันในการจัดหาปัจจัยการผลิตที่ไม่ถูกเอาเปรียบ มีระบบแปรรูปสินค้าเกษตรร่วมกัน และมีระบบตลาดของเกษตรกรในแต่ละพื้นที่รวมกันเพื่อไม่ให้ถูกกตราคาจากพ่อค้าคนกลาง ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของแต่ละพื้นที่เป้าหมายทั้งหมดในแผนงาน

๒) มีแผนงานระดับชาติในการป้องกัน ยับยั้งและจัดการทำประมง IUU (NPOA-IUU)

● กลยุทธ์ที่ ๓ การพัฒนาพลังงานทางเลือก

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีแผนแม่บทในการใช้พลังงานทางเลือก ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีแผนแม่บทในการนำผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมาใช้เป็นพลังงานทางเลือก ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) มีมาตรการส่งเสริมให้ภาคเอกชนไทยเข้ามามีบทบาทในอุตสาหกรรมพลังงานทางเลือกเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ เมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

๑) สามารถเพิ่มการใช้พลังงานทดแทนได้ร้อยละ ๒๕ ของการใช้พลังงานทั้งหมด ในปี ๒๕๖๔

๒) มีการดำเนินงานตามบรรลุผลแผนแม่บทในการใช้พลังงานทางเลือก และแผนแม่บทในการนำผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรมาใช้เป็นพลังงานทางเลือก ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของเป้าหมายทั้งหมดตามแผนแม่บท

๓) มีการสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาการผลิตพลังงานทางเลือก ตามเป้าหมายที่กำหนด ในแผนงาน อย่างต่อเนื่องจนถึงปี ๒๕๖๔

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจสู่การเติบโตอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน มีกล
ยุ ท ธ์
และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ที่ ๑ การเพิ่มขีดความสามารถผู้ประกอบการ

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

- ๑) มีการนำ Digital SMEs มาใช้ในSMEs โดยกำหนดให้มีผู้เข้าร่วมโครงการ ๑,๕๐๐ ราย ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๒) มีการเพิ่มศักยภาพสหกรณ์ในการดำเนินงานเชิงพาณิชย์ ตามพื้นที่เป้าหมาย บริเวณชายแดน โดยประเมินจากมูลค่าการค้าชายแดนให้สูงขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๓) มีการพัฒนาศักยภาพผู้นำสหกรณ์ในเชิงธุรกิจ ให้ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ของพื้นที่นำร่องเศรษฐกิจพิเศษภายใน ปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๔) มีการสนับสนุนและส่งเสริมการลงทุนร่วมภาครัฐและเอกชนในรูปแบบ Public Private Partnerships โดยมีกฎระเบียบและระบบบริหารจัดการรองรับให้พร้อมภายในปี งบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

เพิ่มการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานการเกษตรที่จำเป็น ตลอดจนพัฒนาศักยภาพ ผู้นำสหกรณ์ในเชิงธุรกิจ ให้ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ของพื้นที่นำร่องเศรษฐกิจพิเศษภายใน ปี ๒๕๖๔

● กลยุทธ์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคม

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

- ๑) มีการพัฒนาโครงข่ายรถไฟระหว่างเมือง ด้วยระบบรถไฟทางคู่ ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ตามแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๒) การพัฒนาโครงข่ายขนส่งสาธารณะเพื่อแก้ไขปัญหาจราจรในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ด้วยเส้นทางรถไฟฟ้า ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ตามแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘
- ๓) การพัฒนาการขนส่งสาธารณะในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ด้วยการปรับเปลี่ยนใช้ยานพาหนะที่ใช้เชื้อเพลิงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (NGV) ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ตามแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ การสร้างความเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาค เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ
แ ล ะ ส ี ง ค ม
มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ที่ ๑ การปรับระบบโครงสร้างพื้นฐานในการเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาค

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาค ทั้งโครงข่ายการขนส่งทางบก ทางน้ำและการเพิ่มขีดความสามารถในการให้บริการขนส่งทางอากาศ โดยให้มีความพร้อมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) พัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและเมืองชายแดน โดยในปี ๒๕๕๘ ให้เพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ จากฐานปี ๒๕๕๗

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

๑) มีการพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งและระบบโลจิสติกส์ภายใต้กรอบความร่วมมือในอนุภูมิภาค ทั้งโครงข่ายการขนส่งทางบก ทางน้ำและการเพิ่มขีดความสามารถในการให้บริการขนส่งทางอากาศ โดยให้มีความพร้อมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ตามเป้าหมายทั้งหมดในแผนงาน

๒) พัฒนาฐานลงทุนโดยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันระดับอนุภูมิภาค พัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษและเมืองชายแดน ให้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐ ของทุกปี จนถึงปี ๒๕๖๔

● กลยุทธ์ที่ ๒ การส่งเสริมแรงงานในการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อเพิ่มรายได้ของประเทศ

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีระบบในการคุ้มครองรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงาน และการส่งเสริมแรงงานไทยไปทำงานในต่างประเทศ โดยการตรวจคุ้มครองแรงงานในกิจการกลุ่มเสี่ยง เพื่อแก้ไขปัญหาการค้ำมนุษย์ด้านแรงงานในพื้นที่ ๗๖ จังหวัด ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีระบบการป้องกันการแพร่ระบาดของโรคภัย โดยกำหนดมาตรการป้องกัน และแก้ไขปัญหาโรคติดต่อข้ามพรมแดนโดยให้พร้อมภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๖ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ที่ ๑ จัดระบบอนุรักษ์ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) ดำเนินการอนุรักษ์ ฟื้นฟู ทรัพยากรป่าไม้ทั้งป่าต้นน้ำลำธาร และป่าชุมชน ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของแผนงานประจำปี ๒๕๕๘

๒) ดำเนินการป้องกัน ปราบปรามและควบคุมการตัดไม้ทำลายป่าและลักลอบการค้าทรัพยากรป่าไม้ที่ควบคุม รวมทั้งสัตว์ป่าสงวน ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) มีการขับเคลื่อนแผนปฏิบัติการงานช้างแห่งชาติ, การป้องกันการบุกรุกและครอบครองพื้นที่ป่าไม้และลักลอบตัดไม้ ในพื้นที่วิกฤตรุนแรง ๑๒ จังหวัด โดยให้พร้อมภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๔) ดำเนินการพัฒนาให้มีระบบฐานข้อมูลดิจิทัล เพื่อการบริหารจัดการและการจัดทำแนวเขตทรัพยากรป่าไม้ทุกประเภทให้เป็นแนวเดียวกัน ด้วยแผนที่แนวเขต มาตรฐาน ๑ : ๔,๐๐๐ ให้แล้วเสร็จภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๕) หน่วยราชการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีระบบการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย ตลอดจนออกข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย ให้ได้ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐๐ ของแผนงานประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๖) มีการดำเนินการจัดทำพระราชบัญญัติบริหารจัดการขยะมูลฝอยแห่งชาติ และพระราชบัญญัติการจัดการซากผลิตภัณฑ์เครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และซากผลิตภัณฑ์อื่น โดยให้เข้าสู่สภานิติบัญญัติแห่งชาติ และผ่านการพิจารณาได้ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

๑) มีการจัดทำแผนแม่บทการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของประเทศ ใน ๒ ระยะ คือ พ.ศ.๒๕๕๘ ถึง ๒๕๕๙ และ พ.ศ.๒๕๖๐ ถึง ๒๕๖๔

๒) มีประกาศ ข้อบังคับ เพื่อการบริหารจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย รวมทั้งมีการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตราย ตลอดจนการนำผลจากการกำจัดขยะมูลฝอยมาใช้ประโยชน์ ให้แล้วเสร็จตามแผนงาน ภายในปี ๒๕๖๐

๓) มีการฟื้นฟูพื้นที่ป่าต้นน้ำที่เสื่อมโทรม การเพิ่มพื้นที่ป่าชุมชน ป่าเศรษฐกิจชุมชน ให้ได้ร้อยละ ๑๐๐ ของพื้นที่เป้าหมายทั้งหมดในแผนงาน

๔) พื้นที่ป่าไม้เพิ่มขึ้น ร้อยละ ๒๐ จากที่มีอยู่ หรือประมาณ ๑๐ ล้านไร่

● กลยุทธ์ที่ ๒ การสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการดำเนินงานในการลงทะเลเบียนอาสาสมัครประชาชนรักษาป่าในชุมชน โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ ๕๐ ของประชากรในชุมชนรอบพื้นที่เขตป่าสงวนแห่งชาติ

๒) มีการดำเนินการอบรมให้ความรู้แก่คนในชุมชนในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของประชากรในชุมชน ภายในปี ๒๕๕๘

๓) มีจำนวนคดีความที่เกี่ยวข้องกับการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ลดลงกว่าเมื่อเทียบกับกับช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๗ การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการบริหารงานของรัฐวิสาหกิจให้เกิดประโยชน์กับประชาชนในการใช้บริการอย่างแท้จริง มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ : การปรับปรุงการบริหารรัฐวิสาหกิจให้เกิดประโยชน์กับประชาชน

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีการจัดทำแผนแม่บทในการบริหารจัดการรัฐวิสาหกิจของประเทศ เพื่อปรับบทบาทรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนการพัฒนาระบบกำกับดูแลและระบบบรรษัทภิบาลของรัฐวิสาหกิจ ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีแผนติดตามและแก้ไขปัญหาองค์กรของรัฐวิสาหกิจ ๗ แห่ง ดังนี้ บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน), บริษัท กสท. จำกัด (มหาชน), ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย, ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย, การรถไฟแห่งประเทศไทย, องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ และ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) ได้ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

ประชาชนมีความพึงพอใจในการรับบริการของรัฐวิสาหกิจของประเทศ อยู่ในระดับที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนถึงปี ๒๕๖๔

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๘ การปรับปรุงระบบโทรคมนาคม เทคโนโลยีของชาติให้มีความมั่นคงและยั่งยืน
ง ยี น
ในอนาคต ให้ทัดเทียมอาเซียนและประชาคมโลก มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ที่ ๑ : การปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของชาติให้ทัดเทียมอาเซียนและประชาคมโลก

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

การเปลี่ยนผ่านการออกอากาศโทรทัศน์จากระบบอนาล็อกสู่ระบบดิจิทัล ระยะที่ ๒ ดำเนินการเสร็จสิ้น ในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

● กลยุทธ์ที่ ๒ : การปรับปรุงเทคโนโลยีของชาติให้มีความมั่นคงและยั่งยืนในอนาคต

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) การพัฒนาระบบฐานข้อมูลสารสนเทศของข้าวดำเนินการให้เสร็จสิ้น ในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) มีระบบภูมิศาสตร์สารสนเทศ (GIS) เพื่อข้อมูลการผังเมือง และการใช้ประโยชน์ที่ดิน ดำเนินการให้เสร็จสิ้น ในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) การพัฒนาซอฟต์แวร์เพื่อส่งเสริมให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสนับสนุนการทำธุรกิจอิเล็กทรอนิกส์ ดำเนินการให้เสร็จสิ้น ในปีงบประมาณ ๒๕๕๘

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันอย่างยั่งยืน มีกลยุทธ์และตัวชี้วัด ดังนี้

● กลยุทธ์ : จัดระบบในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันอย่างยั่งยืน

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะสั้น ดังนี้

๑) มีกลไก ตรวจสอบถ่วงดุล โดยมีการจัดตั้งศูนย์รับเรื่องร้องเรียน และพัฒนาระบบรับเรื่องร้องเรียนและร้องทุกข์ของศูนย์ดำรงธรรมให้ถึงระดับหมู่บ้าน ผ่านโครงการจังหวัดเคลื่อนที่และอำเภอเคลื่อนที่ ให้พร้อมภายในไตรมาสที่สองของปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๒) แก้ไขระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมาย และเกณฑ์จริยธรรมเพื่อควบคุมการปฏิบัติ ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล สร้างความร่วมมือภาคีเครือข่าย ภาคประชาชนในการต่อต้านการทุจริตให้พร้อมภายในไตรมาสที่สองของปีงบประมาณ ๒๕๕๘

๓) ความโปร่งใสของประเทศไทยมีอันดับที่สูงขึ้น โดยดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชันไม่ต่ำกว่า ๔.๐ คะแนน ภายในปีงบประมาณ ๒๕๕๙

- ตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าหมายระยะยาวสู่ความยั่งยืน ดังนี้

ความโปร่งใสของประเทศไทยมีอันดับที่สูงขึ้น โดยดัชนีภาพลักษณ์การคอร์รัปชันไม่ต่ำกว่า ๕.๐ คะแนน ติดต่อกันจนถึงปี ๒๕๖๔

คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี ซึ่งพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี

จะได้แถลงต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) ในวันศุกร์ที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๗ โดยนโยบายด้านการศึกษาได้กำหนดไว้ใน ข้อที่ ๔ การศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม และนโยบายด้านวิจัย ข้อที่ ๘ การพัฒนาและส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนาและนวัตกรรม

คำแถลงนโยบายดังกล่าว มีเนื้อหาโดยสรุปว่า การเข้าบริหารราชการแผ่นดินในครั้งนี้ แม้จะเป็นการใช้อำนาจและทำหน้าที่ตามกฎหมายดังที่รัฐบาลก่อนๆ เคยปฏิบัติมา แต่ก็มีเงื่อนไขเวลาบางประการ อันทำให้รัฐบาลนี้แตกต่างจากรัฐบาลอื่นๆ อยู่บ้าง ในด้านเงื่อนไข รัฐบาลนี้เข้ามาสืบทอดงานและสานต่อภารกิจจากการที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ได้เคยกำหนดแนวทางการแก้ปัญหาของประเทศไว้ก่อนแล้วเป็น ๓ ระยะ เมื่อเข้าควบคุมอำนาจการปกครองประเทศเมื่อที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยระยะแรก ได้มุ่งเน้นระบับยับยั้งความแตกแยก ยุติการใช้กำลังและอาวุธสงครามก่อความรุนแรง แก้ไขผลกระทบจากการที่รัฐบาลและรัฐสภาก่อนหน้านี้ในสภาพที่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ตามปกติมานานกว่า ๖ เดือน ตลอดจนได้เร่งแก้ไขปัญหาคาความเดือดร้อนเฉพาะหน้าของประชาชน และมุ่งนำความสงบสุข ความสงบ กลับคืนประเทศ จากนั้นเพียง ๒ เดือน ก็เข้าสู่ ระยะที่สอง ด้วยการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว การจัดตั้งสภานิติบัญญัติแห่งชาติ (สนช.) การเสนอร่าง พ.ร.บ.งบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๘ และการจัดตั้งคณะรัฐมนตรีชุดนี้ หลังจากนั้น คสช.จะลดบทบาทและภารกิจเป็นที่

ปรึกษาและทำงานร่วมกับคณะรัฐมนตรีในการพิจารณาหรือแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติ ส่วนที่จะตามมาในเร็ววันคือ การจัดตั้งสภาพัฒนาแห่งชาติ และคณะกรรมการยกร่างรัฐธรรมนูญ เพื่อออกแบบวางรากฐานทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมอันมั่นคงให้แก่ประเทศก่อนจะส่งผ่านไปสู่ **ระยะที่สาม** คือ การประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับถาวร และการจัดการเลือกตั้งทั่วไป เงื่อนไขดังกล่าวถือเป็นพันธกิจที่รัฐบาลจะยังคงยึดมั่นและดำเนินการต่อไป

โดยที่มาตรา ๑๙ ของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ได้กำหนด **หน้าที่ของรัฐบาลไว้ ๓ ประการเป็นครั้งแรก** คือ

- ๑) การบริหารราชการแผ่นดิน
- ๒) การดำเนินการให้มีการปฏิรูปในด้านต่างๆ
- ๓) การส่งเสริมความสามัคคีและความสมานฉันท์ของประชาชนในชาติ

รัฐบาลจึงขอกำหนดนโยบายให้สอดคล้องกับหน้าที่ทั้ง ๓ ประการดังกล่าวด้วย ในด้านการบริหารราชการแผ่นดิน รัฐบาลมีนโยบาย ๑๑ ด้าน โดยใช้ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศว่าด้วยการเข้าใจ เข้าถึงและพัฒนา ตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาเป็นหลักสำคัญ ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงซึ่งทรงเน้นความพอดีพอสมควรแก่ฐานะ ความมีเหตุผล และการมีภูมิคุ้มกันมาเป็นแนวคิด ใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ แนวทางของ คสช. และความต้องการของประชาชน เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบาย ซึ่งนโยบายทุกด้านต้องการสร้างความเข้มแข็งแก่องค์กรปกครองทุกระดับ ตั้งแต่ท้องถิ่นถึงประเทศ ต้องการเสนอยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ยั่งยืนและต้องการให้ประชาชนเกิดความชัดเจน รู้ล่วงหน้าว่าประเทศก้าวหน้าทางไหน เพื่อเตรียมตัวให้ถูกต้อง

นโยบายรัฐบาล ๑๑ ด้าน

๑. นโยบายการปกป้องและเชิดชูสถาบันพระมหากษัตริย์ จะใช้มาตรการทางกฎหมาย มาตรการทางสังคมจิตวิทยา และมาตรการทางระบบสื่อสารและเทคโนโลยีสารสนเทศในการดำเนินการกับผู้คานงัดปาก ยามใจหรือประสอ์ร้าย มุ่งสั่นคลอนสถาบันหลักของชาติ โดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกและความผูกพันภักดีของคนอีกเป็นจำนวนมาก ตลอดจนเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและเป็นจริงเกี่ยวกับสถาบันพระมหากษัตริย์และพระราชกรณียกิจเพื่อประชาชน ทั้งจะสนับสนุนโครงการทั้งหลายอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ตลอดจนเร่งขยายผลตามโครงการและแบบอย่างที่ยังทรงวางรากฐานไว้ให้แพร่หลายเป็นที่ประจักษ์และเกิดประโยชน์ในวงกว้างอันจะช่วยสร้างความสมบูรณ์พูนสุขแก่ประชาชนในที่สุด

๒. นโยบายการรักษาความมั่นคงของรัฐและการต่างประเทศ ในระยะเร่งด่วน รัฐบาลได้ให้ความสำคัญต่อการเตรียมพร้อมสู่ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียนในกิจการ ๕ ด้าน ได้แก่ การบริหารจัดการชายแดน การสร้างความมั่นคงทางทะเล การแก้ไขปัญหาอาชญากรรมข้ามชาติ การสร้างความไว้วางใจกับประเทศเพื่อนบ้านและการเสริมสร้างในการปฏิบัติการทางการทหารร่วมกันของอาเซียน

โดยเน้นความร่วมมือเพื่อป้องกัน แก้ไขข้อพิพาทต่างๆ และการแก้ไขปัญหาเส้นเขตแดนโดยใช้กลไกระดับ ทวิภาคีและพหุภาคี เร่งแก้ไขปัญหาการใช้ความรุนแรงในจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยนำยุทธศาสตร์ เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนามาใช้ตามแนวทางกลียาณมิตรแบบสันติวิธี ส่งเสริมการพูดคุยสันติสุขกับผู้มีความ คิดเห็นต่างจากรัฐ สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรมตามหลักนิติธรรมและหลักสิทธิมนุษยชนโดยไม่ เลือกปฏิบัติ ควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ซึ่ง เป็นพหุสังคม ขจัดการฉวยโอกาสก่อความรุนแรงแทรกซ้อน เพื่อซ้ำเติมปัญหาไม่ว่าจากผู้มีอิทธิพลใน ท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมือง ทั้งจะเพิ่มระดับปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศ ที่อาจช่วยคลี่คลายปัญหาได้

พัฒนาและเสริมสร้างของกองทัพและระบบป้องกันประเทศให้ทันสมัย มีความพร้อมในการ รักษาอธิปไตย และผลประโยชน์ของชาติ ปลอดภัยจากการคุกคามทุกรูปแบบ ส่งเสริมและพัฒนา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อนำไปสู่การพึ่งพาตนเองในการผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ สามารถบูรณาการ ความร่วมมือระหว่างภาครัฐกับภาคเอกชนในอุตสาหกรรมป้องกันประเทศได้ เสริมสร้างความความสัมพันธ์ อันดีกับนานาประเทศบนหลักการที่ว่านโยบายการต่างประเทศเป็นส่วนประกอบสำคัญของนโยบายองค์รวม ทั้งหมดในการบริหารราชการแผ่นดิน ไม่ว่าในด้านการเมือง เศรษฐกิจ หรือสังคม โดยจะนำกลไกทางการ ทูตแบบบูรณาการมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น การคุ้มครองดูแล คนไทยและผลประโยชน์ของคนไทยในต่างแดน การแลกเปลี่ยนทางการศึกษา วัฒนธรรม การค้า การ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการเปิดโลกทัศน์ให้มีลักษณะสากล เป็นต้น

๓. นโยบายการลดความเหลื่อมล้ำของสังคมและการสร้างโอกาสเข้าถึงบริการของรัฐ ใน ระยะเฉพาะหน้า จะเร่งสร้างโอกาส อาชีพ และการมีรายได้ที่มั่นคงแก่ผู้ที่เข้าสู่ตลาดแรงงาน โดยให้แรงงาน ทั้งระบบมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานในทุกระดับอย่างมีมาตรฐาน ป้องกันและ แก้ไขปัญหาการค้ามนุษย์ รวมถึงปัญหาผู้หลบหนีเข้าเมือง การทารุณกรรมต่อแรงงานข้ามชาติ การ ท้องเที่ยวที่เน้นบริการทางเพศและเด็ก และปัญหาคนขอทาน โดยการปรับปรุงกฎหมายข้อบังคับที่จำเป็น และเพิ่มความเข้มงวดในการระงับตรวจ

ในระยะต่อไป จะพัฒนาระบบการคุ้มครองทางสังคม ระบบการออมและระบบสวัสดิการ ชุมชนให้มีประสิทธิภาพและมีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการดูแลให้มีระบบการกักขังที่เป็นธรรมและการ สงเคราะห์ผู้ยากไร้ไร้สภาพ พัฒนาศักยภาพ คุ้มครองและพิทักษ์สิทธิจิตสวัสดิการช่วยเหลือและพัฒนา คุณภาพชีวิตของผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ ผู้สูงอายุ สตรีและเด็ก เตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เพื่อ ส่งเสริมคุณภาพชีวิต และการมีเงินหรือกิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อสร้างสรรค์และไม่ก่อภาระต่อสังคมใน อนาคต โดยจัดเตรียมระบบการดูแลในบ้าน สถานพักพิง และโรงพยาบาล ที่เป็นการร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และครอบครัว รวมทั้งครอบครัว รวมทั้งพัฒนาระบบการเงินการคลังสำหรับการดูแล ผู้สูงอายุ

เตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมที่มีความหลากหลาย เนื่องจากการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน โดยสร้างความเข้มแข็งและความพร้อมแก่แรงงานไทยและร่วมพัฒนาระบบความคุ้มครองทางสังคมของ

แ ร ง ง า น

จัดระเบียบสังคม สร้างมาตรฐานด้านคุณธรรม จริยธรรม และธรรมาภิบาลให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและประชาชนทั่วไป โดยใช้ค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ ตามนโยบายของคณะกรรมการความสงบแห่งชาติ ที่ได้ประกาศไว้แล้ว แก้ไขปัญหาการไร้ที่ดินทำกินของเกษตรกรและการรुक้าเขตป่าสงวน โดยการกระจายสิทธิการถือครองให้แก่ผู้ที่อยู่ในพื้นที่ที่ไม่ได้รูก้า และออกมาตรการป้องกันการเปลี่ยนมือไปอยู่ในครอบครองของผู้ที่มีใช้เกษตรกร ใช้เทคโนโลยีดาวเทียมสำรวจและวิธีการแผนที่ทันสมัย แก้ไขปัญหาเขตที่ดินทับซ้อนและแนวเขตพื้นที่ป่าที่ไม่ชัดเจน อันก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ

๔. นโยบายการศึกษาและเรียนรู้ การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม จัดให้มีการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้ โดยให้ความสำคัญทั้งการศึกษาในระบบและการศึกษาทางเลือกไปพร้อมกัน เพื่อสร้างคุณภาพของคนไทยให้สามารถเรียนรู้ พัฒนาตนได้เต็มตามศักยภาพ โดยเน้นการเรียนรู้เพื่อสร้างสัมมาชีพในพื้นที่ ลดความเหลื่อมล้ำ และพัฒนากำลังคนให้เป็นที่ต้องการเหมาะสมกับพื้นที่ ทั้งในด้านการเกษตร อุตสาหกรรม และธุรกิจบริการระยะเฉพาะหน้า จะปรับเปลี่ยนการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นของผู้เรียนและลักษณะพื้นที่ของสถานศึกษา จัดระบบการสนับสนุนให้เยาวชนและประชาชนทั่วไปมีสิทธิเลือกบริการการศึกษาทั้งในระบบโรงเรียนและนอกโรงเรียน โดยจะพิจารณาจัดให้มีคู่มือการศึกษาเป็นแนวทางหนึ่งให้องค์กรภาคประชาสังคม ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนทั่วไปมีโอกาสร่วมจัดการศึกษาที่มีคุณภาพและทั่วถึง และร่วมในการปฏิรูปการศึกษาและการเรียนรู้ กระจายอำนาจการบริหารจัดการศึกษาสู่สถานศึกษา โดยให้สถานศึกษาสามารถเป็นนิติบุคคลและบริหารจัดการได้อย่างอิสระ

พัฒนาระบบการผลิตและพัฒนาครูที่มีคุณภาพและมีจิตวิญญาณของความเป็นครู เน้นครูผู้สอนให้มีวุฒิตรงตามวิชาที่สอน นำเทคโนโลยีสารสนเทศและเครื่องมือที่เหมาะสมมาใช้ในการเรียนการสอนเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยครูหรือเพื่อการเรียนรู้ด้วยตัวเอง เช่น การเรียนทางไกล รวมทั้งระบบการประเมินสมรรถนะที่สะท้อนประสิทธิภาพการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาคุณภาพผู้เรียนเป็นสำคัญทะนุบำรุงและอุปถัมภ์พระพุทธศาสนาและศาสนาอื่นๆ สนับสนุนให้องค์กรทางศาสนามีบทบาทสำคัญในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต สร้างสันติสุขและความปรองดองสมานฉันท์ในสังคมไทยอย่างยั่งยืน

๕. นโยบายการยกระดับคุณภาพบริการด้านสาธารณสุข และสุขภาพของประชาชน โดยวางรากฐานให้ระบบหลักประกันสุขภาพครอบคลุมประชากรในทุกภาคส่วนอย่างมีคุณภาพโดยไม่มี ความเหลื่อมล้ำของคุณภาพบริการในแต่ละระบบ และบูรณาการข้อมูลระหว่างทุกระบบหลักประกันสุขภาพ พัฒนาระบบบริหารสุขภาพ โดยเน้นการป้องกันโรคมากกว่ารอให้ป่วยแล้วจึงมารักษา สร้างกลไกจัดการสุขภาพในระดับเขตแทนการกระจุกตัวอยู่ที่ส่วนกลาง ปรับระบบการจ้างงาน การกระจายบุคลากรและทรัพยากรสาธารณสุขให้เหมาะสมกับท้องถิ่น สนับสนุนความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชนในการพัฒนาระบบบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข ประสานการทำงานระหว่างภาคส่วนต่างๆ ในสังคม เพื่อป้องกันและแก้ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น และปัญหาด้านการแพทย์และจริยธรรมของการอัมบุญ การปลูกถ่ายอวัยวะและสเต็มเซลล์ โดยจัดให้มีมาตรการและกฎหมายที่รัดกุม

๖. นโยบายการเพิ่มศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจะดำเนินนโยบายเศรษฐกิจเป็น ๓ ระยะ คือ ระยะเร่งด่วนที่ต้องดำเนินการทันที ระยะต่อไปที่ต้องแก้ไขปัญหาพื้นฐานที่ค้างคาอยู่ และระยะยาว

ในระยะเร่งด่วน เร่งจ่ายงบประมาณของปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่ยังค้างอยู่ก่อนที่จะพ้นกำหนดภายในสิ้นปีนี้สานต่อนโยบายงบประมาณกระตุ้นเศรษฐกิจตามที่คณะรักษาความสงบแห่งชาติที่ได้จัดทำไว้ โดยนำหลักการสำคัญของการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ ที่ให้ความสำคัญในการบูรณาการประมาณและความพร้อมในการดำเนินงานร่วมนำแหล่งเงินอื่นมาประกอบการพิจารณาด้วย ทบทวนภารกิจที่มีลักษณะไม่ยั่งยืนหรือสร้างภาระหนี้สาธารณะของประเทศเกินความจำเป็น และแสดงรายการลงทุนในระดับจังหวัดเพื่อความโปร่งใสเป็นธรรมและไม่เลือกปฏิบัติกระตุ้นการลงทุนด้วยการเร่งพิจารณาโครงการลงทุนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งนักลงทุนยื่นขออนุมัติส่งเสริมการลงทุนไว้แล้วให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว และนำโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานประเภทที่มีผลตอบแทนดี เช่น โครงการขนส่งมวลชนในกทม.มาจัดทำเป็นโครงการลงร่วมกับเอกชน ซึ่งจะช่วยสร้างบรรยากาศการลงทุนที่ดีทั้งในวงการค้าการลงทุน การอสังหาริมทรัพย์และตลาดการเงินดูแลเกษตรกรให้มีรายได้ที่เหมาะสมด้วยวิธีการต่างๆ เช่น ลดทุนการผลิต การช่วยเหลือในเรื่องปัจจัยการผลิตอย่างทั่วถึงลดอุปสรรคในการส่งออกเพื่อให้เกิดความคล่องตัว เช่น ปรับปรุงวิธีการตรวจรับรองมาตรฐานสินค้าและมาตรฐานการผลิตระดับไร่นา เป็นต้น ชักจูงให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย โดยพิจารณามาตรการลดผลกระทบจากการประกาศใช้กฎอัยการศึก ในบางพื้นที่ที่มีต่อการท่องเที่ยวในโอกาสแรกที่จะทำได้ เน้นการให้ความรู้และเพิ่มมาตรฐานความปลอดภัยในชี วิ ต แ ล ะ ท ร ั พ ย์ ส ิ น ก า ร ค ว บ คຸມ ស ិ ន ค ៉ ា แ ล ะ บ ร ិ ก าร ใ ห้ มี คຸ ณ ภา พ

ในระยะยาวต่อไป ประสานนโยบายการเงินและการคลังให้สอดคล้องกันเพื่อสนับสนุนการฟื้นตัวของเศรษฐกิจพร้อมกับการรักษาเสถียรภาพของราคาอย่างเหมาะสม แก้ปัญหาน้ำท่วมในฤดูฝนและปัญหาขาดแคลนน้ำในบางพื้นที่และบางฤดูกาลโดยระดมความคิดเห็นเพื่อหาทางออกไม่ให้เกิดน้ำท่วมรุนแรงดังเช่นปี ๒๕๕๔ ส่วนภาวะภัยแล้งนั้นรัฐบาลจะเร่งดำเนินการสร้างแหล่งน้ำขนาดเล็กให้กระจายครอบคลุม ซึ่งจะสามารถทำได้ในเวลาประมาณ ๑ ปี ปฏิรูปโครงสร้างราคาเชื้อเพลิงประเภทต่างๆ ให้สอดคล้องกับต้นทุนและให้มีภาระภาษีที่เหมาะสมระหว่างน้ำมันต่างชนิดและผู้ใช้อย่างประเภท รวมถึงการดำเนินการให้มีการสำรวจและผลิตก๊าซธรรมชาติและน้ำมันดิบรอบใหม่ทั้งในทะเลและบนบก และดำเนินการให้มีการสร้างโรงไฟฟ้าเพิ่มขึ้นโดยหน่วยงานของรัฐและเอกชน ด้วยวิธีการเปิดเผย โปร่งใส และเป็นมิตรต่อสภาวะแวดล้อม พร้อมกับร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านในการพัฒนาพลังงานปรับปรุงวิธีการจัดเก็บภาษีให้จัดเก็บอย่างครบถ้วน โดยปรับปรุงโครงสร้างภาษีให้คงภาษีเงินได้ไว้ในระดับปัจจุบัน ทั้งบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล แต่ปรับปรุงโครงสร้างอัตราภาษีทางด้านการค้าและขยายรากฐานการจัดเก็บภาษีประเภทใหม่ ซึ่งจะจัดเก็บจากทรัพย์สิน เช่น ภาษีมรดก ภาษีจากที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง โดยให้มีผลกระทบต่อผู้มีรายได้น้อยให้น้อยที่สุด รวมทั้งปรับปรุงการลดหย่อนภาษีเงินได้ให้เกิดประโยชน์แก่ผู้มีรายได้น้อย และยกเลิกการยกเว้นภาษีประเภทที่เอื้อประโยชน์เฉพาะผู้ที่มีฐานะการเงินดี เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมมากขึ้นบริหารจัดการหนี้ภาครัฐที่เกิดขึ้นในช่วงรัฐบาลที่ผ่านมา ซึ่งจำนวนสูงมากกว่า ๗๐๐,๐๐๐ ล้านบาท และเป็นภาระงบประมาณใน ๕ ปีข้างหน้า อันจะทำให้เหลืองบประมาณเพื่อการลงทุนพัฒนาประเทศน้อยลง โดยประมวล

หนี้เหล่านี้ให้ครบถ้วน หาแหล่งเงินระยะยาวมาสะสมหนี้ทั้งหมด และยืดระยะเวลาชำระคืนให้นานที่สุดเพื่อลดภาระของงบประมาณในอนาคตในระยะยาว พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งและคมนาคมทางบก โดยเริ่มโครงการรถไฟฟ้ามหานครสายสีแดงใน กทม. และรถไฟฟ้าเชื่อมกทม.กับเมืองบริวารเพิ่มเติมเพื่อลดเวลาในการเดินทางของประชาชน เพื่อตั้งฐานให้รัฐบาลต่อไปทำได้ทันที ด้านคมนาคมทางอากาศ โดยปรับปรุงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิระยะที่ ๒ ท่าอากาศยานดอนเมือง และท่าอากาศยานในภูมิภาค เพื่อให้สามารถรองรับปริมาณการจราจรทางอากาศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และด้านการคมนาคมทางน้ำโดยพัฒนาการขนส่งสินค้าทางลำน้ำชายฝั่งทะเล เพื่อลดต้นทุนระบบโลจิสติกส์ของประเทศ เริ่มจากการพัฒนาท่าเรือแหลมฉบัง ท่าเรือชายฝั่งอ่าวไทยและอันดามัน ตลอดจนผลักดันให้ท่าเรือในลำน้ำเจ้าพระยาและปากสักมีการใช้ประโยชน์ในการขนส่งสินค้าภายในประเทศและเชื่อมโยงกับท่าเรือแหลมฉบัง รวมทั้งการขุดลอกร่องน้ำลึก ปรับปรุงโครงสร้างการบริหารจัดการในสาขาขนส่งที่มีการแยกบทบาทและภารกิจของหน่วยงานในระดับนโยบาย หน่วยงานกำกับดูแล และหน่วยปฏิบัติที่ชัดเจน และจัดตั้งหน่วยงานกำกับดูแลระบบราง เพื่อทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานการให้บริการและความปลอดภัย โครงสร้างอัตราค่าบริการที่เป็นธรรม การลงทุน การบำรุงรักษาและการบริหารจัดการ ซึ่งจะช่วยสนับสนุนการพัฒนาระบบรางให้เป็นโครงข่ายหลักของประเทศ พัฒนาและปรับปรุงระบบบริหารจัดการของรัฐวิสาหกิจให้มีประสิทธิภาพ กำหนดเป้าหมายและมาตรการที่จะแก้ไขปัญหาและฟื้นฟูกิจการ ตลอดจนพิจารณาความจำเป็นในบทบาทการเป็นรัฐวิสาหกิจแต่ละแห่งให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันในด้านเกษตรกรรม ดำเนินการใน ๒ เรื่องใหญ่ คือ การปรับโครงสร้างการผลิตสินค้าเกษตรให้สอดคล้องกับความต้องการด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การแบ่งเขตเพื่อปลูกพืชแต่ละชนิด ในด้านอุตสาหกรรม ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่สอดคล้องกับศักยภาพพื้นฐานของประเทศ เช่น ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตรแปรรูป ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้การออกแบบและสร้างสรรค์เพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้เข้มแข็ง สามารถแข่งขันได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งเสริมภาคเศรษฐกิจดิจิทัลและวางรากฐานของเศรษฐกิจดิจิทัลให้เริ่มขับเคลื่อนได้อย่างจริงจัง ซึ่งจะทำให้ทุกภาคเศรษฐกิจก้าวหน้าไปได้ทันโลกและสามารถแข่งขันในโลกสมัยใหม่ได้ ปรับปรุงบทบาทและภารกิจของหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงให้ดูแลและผลักดันงานสำคัญของประเทศชาติในเรื่องนี้และจะจัดให้มีคณะกรรมการระดับชาติ เพื่อขับเคลื่อนเรื่องนี้

๗. นโยบายการส่งเสริมบทบาทและการใช้โอกาสในประชาคมอาเซียน เร่งพัฒนาความเชื่อมโยงด้านการขนส่งภายในอนุภูมิภาคและภูมิภาคอาเซียน โดยเร่งขับเคลื่อนตามแผนงานการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง ๖ ประเทศ (GMS) แผนความร่วมมือทางเศรษฐกิจอ่าวตังเกี๋ย-เจ้าพระยา-แม่โขง (ACMECS) แผนความร่วมมือแห่งอ่าวเบงกอลสำหรับความร่วมมือหลากหลายสาขาวิชาการและเศรษฐกิจ (BIMSTEC) และแผนแม่บทความเชื่อมโยงในอาเซียนพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษโดยเริ่มจากการพัฒนาด้านการค้าชายแดนและโครงข่ายการคมนาคมขนส่งบริเวณประตูการค้าหลักของประเทศ เพื่อรองรับการเชื่อมโยงกระบวนการผลิตและการลงทุนข้ามแดน พัฒนาระบบ National Single Window (NSW) โดยระยะแรกให้ความสำคัญกับด้านชายแดนที่สำคัญ ๖ ด้าน ได้แก่ ปาดังเบซาร์ สะเดา อรัญประเทศ แม่สอด บ้านคลองลึก และบ้านคลองใหญ่

๘. นโยบายการพัฒนาและส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรมสนับสนุนการเพิ่มค่าใช้จ่ายในการวิจัยและพัฒนาของประเทศเพื่อมุ่งเป้าหมายให้ไม่ต่ำกว่า ๑ % ของรายได้ประชาชาติและมีสัดส่วนรัฐต่อเอกชน ๓๐:๗๐ ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อให้ประเทศ มีความสามารถในการแข่งขันส่งเสริมให้โครงการลงทุนขนาดใหญ่ของประเทศ เช่น ด้านพลังงานสะอาด ระบบราง ยานยนต์ ไฟฟ้า การจัดการน้ำและขยะ ใช้ประโยชน์จากผลการศึกษาวิจัย และพัฒนา และนวัตกรรมของไทยตามความเหมาะสม ในกรณีที่จำเป็นจะต้องซื้อวัสดุอุปกรณ์หรือเทคโนโลยีจากต่างประเทศจะให้มี เงื่อนไข การ ใ้ ย ท อ ด เท ค โ น โ ล ยี

๙. นโยบายการรักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร และการสร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์กับการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน ในระยะเฉพาะหน้า เร่งป้องกันและฟื้นฟูพื้นที่อนุรักษ์ ทรัพยากรป่าไม้และสัตว์ป่า โดยให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐ จัดทำแนวเขตที่ดินของรัฐให้ชัดเจน ส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจในพื้นที่เอกชนเพื่อลดแรงกดดันในการตัดไม้จากป่าธรรมชาติในระยะต่อไป พัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดินและแก้ไขปัญหาการบุกรุกที่ดินของรัฐโดยยึดแนวพระราชดำริที่ให้ประชาชนสามารถอยู่ร่วมกับป่าได้ เช่น กำหนดเขตป่าชุมชนให้ชัดเจน บริหารจัดการทรัพยากรน้ำของประเทศให้เป็นเอกภาพในทุกมิติทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ จัดให้มีแผนบริหารน้ำของประเทศ เพื่อให้การจัดทำแผนงานไม่เกิดความซ้ำซ้อนมีความเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบเร่งรัดการควบคุมมลพิษทางอากาศ ขยะ และน้ำเสีย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค ในพื้นที่ใดที่สามารถจัดการขยะมูลฝอยโดยการแปรรูปเป็นพลังงานก็จะสนับสนุนให้ดำเนินการ ส่วนขยะอุตสาหกรรมนั้นจะวางระเบียบมาตรการเป็นพิเศษ โดยกำหนดให้ทั้งในบ่อขยะอุตสาหกรรมที่สร้างขึ้นแบบมีมาตรฐาน และพัฒนาระบบตรวจสอบไม่ให้มีการลักลอบทิ้งขยะติดเชื้อ และใช้มาตรการทางกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายอย่างเด็ดขาด

๑๐. นโยบายการส่งเสริมการบริหารราชการแผ่นดินที่มีธรรมาภิบาลและการป้องกันปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในภาครัฐ จัดระบบอัตราค่าจ้างและปรับปรุงค่าตอบแทนบุคลากรภาครัฐให้เหมาะสมและเป็นธรรม ยึดหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี เพื่อสร้างความเชื่อมั่นวางใจในระบบราชการ ลดต้นทุนดำเนินการของภาครัฐกิจเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันกับนานาชาติประเทศ การรักษาบุคลากรภาครัฐที่มีประสิทธิภาพไว้ในระบบราชการ โดยจะดำเนินการตั้งแต่ระยะเฉพาะหน้าไปตามลำดับความจำเป็นและตามที่กฎหมายเอื้อให้สามารถดำเนินการได้ในระยะแรก กระจายอำนาจเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงบริหารสาธารณะได้รวดเร็ว ทั้งจะวางมาตรการทางกฎหมาย มิให้เจ้าหน้าที่หลีกเลี่ยง ประวิงเวลา หรือใช้อำนาจโดยมิชอบก่อให้เกิดการทุจริต หรือสร้างความเสียหายแก่ประชาชนโดยเฉพาะนักลงทุน ในระยะเฉพาะหน้าจะเน้นการปรับปรุงหน่วยงานให้บริการด้านการทำธุรกิจ การลงทุน และด้านบริการสาธารณะในชีวิตประจำวันเป็นสำคัญ เสริมสร้างระบบคุณธรรมในการแต่งตั้งและโยกย้ายบุคลากรภาครัฐ วางมาตรการป้องกันการแทรกแซงจากนักการเมือง และส่งเสริมให้มีการนำระบบพิทักษ์คุณธรรมมาใช้ในการบริหารงาน

บุคคลของเจ้าหน้าที่ฝ่ายต่างๆปรับปรุงและจัดให้มีกฎหมายเพื่อให้ครอบคลุมการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และการมีผลประโยชน์ทับซ้อนในภาครัฐทุกระดับ โดยถือว่าเรื่องนี้เป็นวาระสำคัญเร่งด่วนแห่งชาติ และเป็นเรื่องที่ต้องแทรกอยู่ในการปฏิรูปทุกด้าน ทั้งจะเร่งรัดการดำเนินการต่อผู้กระทำการทุจริตทั้งในด้านวินัยและคดี รวมทั้งให้ผู้ให้บริการมีโอกาสประเมินระดับความน่าเชื่อถือของหน่วยงานรัฐ และเปิดเผยผลการประเมินต่อประชาชน อีกทั้งจะทำกรณีศึกษาที่เคยเป็นปัญหา เช่น การจัดซื้อจัดจ้าง การร่วมทุน การใช้จ่ายเงินภาครัฐ การปฏิบัติโดยมิชอบ ซึ่งได้มีคำวินิจฉัยขององค์กรต่างๆ มาเป็นบทเรียนให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ และประมวลเป็นกฎระเบียบหรือคู่มือในการปฏิบัติราชการ

๑๑. นโยบายการปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม ในระยะเฉพาะหน้า จะเร่งปรับปรุงประมวลกฎหมายหลักของประเทศและกฎหมายอื่นๆที่ล้าสมัย ไม่เป็นธรรม ไม่สอดคล้องกับความตกลงระหว่างประเทศ เป็นอุปสรรคต่อการบริหารราชการแผ่นดิน โดยจะใช้กลไกของหน่วยงานเดิมที่มีอยู่และระดมผู้ทรงคุณวุฒิมาเป็นคณะกรรมการที่จะจัดตั้งขึ้นเฉพาะกิจเป็นผู้เร่งดำเนินการ เพื่อบำบัดภาพหน่วยงานที่มีหน้าที่ให้ความเห็นทางกฎหมาย และจัดทำกฎหมายให้ปฏิบัติงานได้อย่างรวดเร็ว สามารถให้ความช่วยเหลือภาคเอกชนและประชาชนได้ตามหลักเกณฑ์ที่เปิดกว้างขึ้นในระยะต่อไป จะจัดตั้งองค์กรปฏิรูปกระบวนการยุติธรรมที่ปราศจากการแทรกแซงของรัฐนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยและความรู้ทางนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ในการเร่งรัดการดำเนินคดีทุกขั้นตอนให้รวดเร็วเกิดความเป็นธรรมปรับปรุงระบบการช่วยเหลือทางกฎหมายและค่าใช้จ่ายแก่ประชาชนที่ไม่ได้รับความเป็นธรรม โดยให้เข้าถึงความเป็นธรรมได้ง่ายและรวดเร็ว ส่งเสริมกองทุนยุติธรรมเพื่อช่วยเหลือคนจนและผู้ด้อยโอกาส ค้ำครองผู้ถูกละเมิดสิทธิเสรีภาพ และเยียวยาผู้บริสุทธิ์หรือได้รับผลกระทบจากความไม่เป็นธรรม นำมาตรการทางการเงิน ภาษี และการป้องกันการฟอกเงินมาใช้ในการป้องกันและปราบปรามผู้มีอิทธิพลและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทุจริตประพฤติมิชอบ หรือกระทำความผิดด้านค่านิยม แรงงานทาส การก่อการร้ายสากล ยาเสพติด อาชญากรรมข้ามชาติ

พล.อ.ประยุทธ์ กล่าวว่า สำหรับภารกิจในด้านการดำเนินการให้มีการปฏิรูปในเรื่องต่างๆ อันเป็นหน้าที่อีกประการของคณะรัฐมนตรี แต่รัฐบาลเห็นว่า รัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวได้มอบภารกิจหลักในเรื่องนี้ให้แก่สภาปฏิรูปแห่งชาติในการดำเนินการ ขณะที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนดกรอบการปฏิรูปเพื่อออกแบบสร้างความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ไว้แล้วอย่างน้อย ๑๑ ด้านได้แก่ ด้านการเมือง การบริหารราชการแผ่นดิน กฎหมายและกระบวนการยุติธรรม การปกครองท้องถิ่น การศึกษา เศรษฐกิจ พลังงาน สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม สื่อสารมวลชน สังคมและอื่นๆ ซึ่งรวมถึงศิลปวัฒนธรรม กีฬา ค่านิยม วิถีชีวิต และการปรับตัวให้เข้ากับกระแสความเปลี่ยนแปลงของโลก ขณะนี้ คสช. อยู่ระหว่างการคัดเลือก สมาชิกสภาปฏิรูปแห่งชาติ (สปช.) จากที่สมัครเข้ามากว่า ๗ พันคนให้

เหลือขั้นสุดท้าย ๒๕๐ คน เพื่อทำหน้าที่ออกแบบเสนอแนวทางการปฏิรูป รัฐบาลจึงมีนโยบายสนับสนุนและเื้ออำนวยการให้การปฏิบัติหน้าที่ของ สปช. ดำเนินการไปด้วยความรวดเร็ว มีอิสระ ได้แนวทางที่เป็นรูปธรรม และบังเกิดผลสัมฤทธิ์

นายกรัฐมนตรี แถลงว่า ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความสามัคคีและสมานฉันท์ของประชาชนในชาติ นับแต่ คสช.เข้าควบคุมอำนาจการปกครองประเทศก็ได้ดำเนินการไปแล้วหลายเรื่อง โดยมี กองทัพ กระทรวงกลาโหม กองอำนาจการรักษาความสงบภายในฯ ศูนย์ดำรงธรรมของกระทรวงมหาดไทย จังหวัด องค์การทางศาสนา สื่อมวลชน และภาคเอกชนเป็นจักรกลขับเคลื่อนที่สำคัญ รัฐบาลเชื่อว่าวิธีสานเสวนา เจรจาอย่างเปิดใจ ให้ความเป็นธรรม และลดความเลื่อมล้ำที่ได้ดำเนินการมาแล้ว น่าจะเป็นแนวทางที่ถูกต้อง ซึ่งรวมแล้วก็คือ ยุทธศาสตร์เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนานั่นเอง ดังนั้น รัฐบาลจะยังคงใช้นโยบายและหน่วยงานเหล่านี้ต่อไป และจะขยายเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ทั้งจะจัดเงื่อนไขขึ้นเป็นอุปสรรคต่อการสร้างความสามัคคี ความสามัคคีและอำนาจความยุติธรรมในทุกระดับ

ทิศทางของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

๑ กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐-๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายใน และภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคม ผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสภาวะการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิต ความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วง แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้ (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวคิดการปฏิรูปประเทศ และ (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒ สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑. ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗

มาอยู่ที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมา การขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศ

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและ บริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๓๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการสั่งสม องค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการ ของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้น ภายใต้เครือข่ายของ บริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็น ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมไทยหลุดจากกับดักประเทศ รายได้ปานกลางในระยะเวลายาวนาน โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการ ชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมใน ประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔-๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของ การลงทุนของไทยโดยเฉลี่ย ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมี ระดับการพัฒนาที่สูงกว่า ไทย และบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมายิ่งเพิ่มในระดับที่น่าพอใจ แต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบ กับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถ ในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลงซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ๙.๗ต่อปี

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้นแม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวม ในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงใน ระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมา และยังมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนา ประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ทั้งนี้การขยายตัวของผลิต ภาพการผลิตรวมลดลงจากร้อย ละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของ แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจและเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรค ต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรง ถึงสอง

ครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้ เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตามเสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทาง เศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัย ทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมา และจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้ มาตรการทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจาก

ต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลาง ระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและ ความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World Economic Forum) ได้จัด อันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไป ประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้น ประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศ

ได้รับการยกระดับดีขึ้นจากการผนึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มี รายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้าน เทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอด ช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓ - ๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๒๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการ วิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจาก ภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มี ค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕ , ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนา วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนา มี จำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศ พัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วย

รูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาด การพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปาอย่างขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปาอย่าง กระจุก ในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุก ตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้ม ลดลงเล็กน้อยและยังคง เผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การ ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมี ข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อ ยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรม

นอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการ ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการใน ต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากร ด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของ อุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งใน เชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่ สมวัยและการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗ - ๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘ - ๒๕๕๘ และคาดว่าจะในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

๒.๒.๒ ครั้วเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลง มีหลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ใน ปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดียว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแหว่งกลางมีการขยายตัว มากที่สุด ในช่วงปี ๒๕๔๓ - ๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ครอบครัวเสี่ยงต่อ การล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คน ไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕ - ๕๙ ปี เพิ่มขึ้น อย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑ - ๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อน ได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า

ร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรมโดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่า ปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจายรายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดีขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๓ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุด แตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของรายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจากโครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคง

กระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ เท่า เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหาร จัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึง

การศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบท และระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษาโดยกลุ่มประชากร ร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุด มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขต ชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่าง

ภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงาน

อิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๔๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรมเนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจ

กฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการ ทำงาน นอกจากนี้ ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระ ค่าใช้จ่ายใน กระบวนการยุติธรรมและต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคม ร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาส มีหลักประกันทาง รายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้น เป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั้งประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้ พิการได้รับเบี้ยยังชีพ เพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อย โอกาสที่อยู่ในครอบครัว ยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตาม

สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการ ด้านที่อยู่อาศัย ภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่ อยู่อาศัยถึง ๔,๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุ โดยเฉพาะผู้ที่มี รายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคม พหุวัฒนธรรมมากขึ้นอาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบายละเลยเรื่องวินัย มีความเห็น แก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละ ไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบนอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็น สังคมพหุ วัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติที่ก่อให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทาง ผสมผสานกับ วัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบ ความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้นโดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และ บูรณาการ เป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และ แผนพัฒนาจังหวัด เพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้ และงบประมาณในกิจกรรมที่เกิน ความสามารถของชุมชน มีการ รวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็น เครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๓,๖๓๒ แห่ง ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชน และอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ของ องค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม

ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิด

ความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง**เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไป ด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๒๐ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของ พื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม**ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม

ทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสีย ระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย**และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่ อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่น ๆ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๒๙ - ๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคง ขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) **การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอ**กับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการทำให้ต้องนำเข้าจาก ต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบ ต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมี การนำเข้าสูงที่สุดคิดเป็น

ร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขั้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑,๔๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) **ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ** ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตามการพัฒนาขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มค่าในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) **ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้มีการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ** แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะ อย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) **มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น** ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดี จากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่น ละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจับ รถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศใน

พื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมาก สำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนพบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือ และการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) **คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง**สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ.๒๕๔๘ - ๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง ส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปุ๋ย ตกค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชนระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มี ปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้ เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) **ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลง**
ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการ ใช้พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชี ก๊าซเรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๔๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการ เติบโตลดลงในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงาน เพิ่มมากขึ้นในประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมี แนวโน้มเพิ่มมากขึ้นร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับ และช่วยลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความ

รุนแรงมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดินถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผล กระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปี ในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัย จะพบว่าภัยแล้งเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงต้งๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาล^๑อย่างเร่งด่วน

จากการประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันอยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่ต้องค้ำประกันด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่งแก้ไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทย ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลุกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ **ภาคการเมือง**ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการ ซื้อสิทธิ์ ขายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มีผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับผลประโยชน์รัฐ **หน่วยงานภาครัฐ** มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มีการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง **ภาคธุรกิจ** บางส่วนมีการร่วมมือกับนักการเมืองและข้าราชการ กระทำการ ทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อ ผู้บริโภค **ภาคประชาชน**มีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับประโยชน์มากขึ้น **สถาบันทางศาสนา** บางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหารจัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปลอมให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ **สื่อมวลชน**หลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคม

ส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทยให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติ

ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการ กระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่าง อิสระโดยที่

¹ หลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีอย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบต่อ (๖) หลักความคุ้มค่า

ไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้ การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจาก พระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และ ส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไข

การกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนั้น มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการ ดำเนินงานของ อปท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็น ร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน 245 ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรม จาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการ กระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานีนอนมัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วน จังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความ สมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๘.๙๐ ของรายได้รัฐบาลใน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพา เงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อปท. ในพื้นที่ที่มี กิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขต พัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของ เมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก

พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้าง รับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้น และในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์การภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำนี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียน พบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓) ราคามันเฉลี่ย ๗๐ - ๙๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐ - ๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัว ร้อยละ ๒.๑ โดยผลผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับ ภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓ - ๔.๓^๒ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานะขึ้นเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓) - ๒๕๗๔ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ย ร้อยละ ๓.๓)

อัตราขยายตัวของ GDP	รายได้ต่อหัว ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 12		รายได้ต่อหัว ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13		ปีทีเข้าสู่ประเทศรายได้สูง ^๑
	GDP	GNP	GDP	GNP	

^๒ เป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์ §
เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

	THB	USD	THB	USD	THB	USD	THB	USD	
3.3	278,636	7,961	264,704	7,563	366,210	10,463	347,899	9,940	2574
3.8	289,892	8,283	275,398	7,869	393,789	11,251	374,099	10,689	2572
4.3	298,163	8,519	283,255	8,093	414,629	11,847	393,898	11,254	2571
5.0	317,051	9,325	301,199	8,859	464,052	13,649	440,849	12,966	2569

การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของ กำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็ปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชีตความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นใน การยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากร ผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง (๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรร งบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐ - ๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี ตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมี ความสุ่มเสี่ยงที่จะไม่สามารถหารายได้เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิ มีเกียรติ และศักดิ์ศรีในประชาคมภูมิภาคและในเวทีโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากร วัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบก รับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้อาจต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะช้าลง ผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็ปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาระทางการคลังของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตามนับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้น

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อ การพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมชาติ ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนวัยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ นอกจากนี้

ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึง บริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ปัญหา อาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของ เมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุน โครงสร้าง พื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากร ท้องถิ่นทั้งปัจจัย การผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหา เทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วย ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลต่อการลดลงและความเสื่อมโทรมของ ทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของ แรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและ อุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของ ประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและ วัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การ ผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความ ต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิด การประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนใน ระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้ จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่ เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการ บริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชน หรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้อง เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะ เพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบ มาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐ อย่างอื่นให้เป็นไป ตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจาย อำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่าง ราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและขจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่ มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและ ภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และ งบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการ รักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดินอย่าง คุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อ สังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรม มีประสิทธิภาพ เกิด ประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับ การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐ

สถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็น ธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาครัฐเรือน การบริหารจัดการ ภาครัฐและการ

กระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจ ภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔ – ๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑ – ๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป มากกว่าร้อยละ ๑๐ ของ ประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร ดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่า ประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และ มีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้าน การท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไป ทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติ ไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ รถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัย และ พัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) **แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้าน** มีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้าง พื้นฐานของประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ ความสำคัญกับเรื่องความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) **การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘** จะนำมาซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลด

ข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนา ภาคเกษตร และอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและ พัฒนานตนเองไปสู่ ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้าน และ ๓) โอกาสในการใช้ ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการ ขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เป็น ศูนย์กลางทางด้านการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมอนาคตในอนุภูมิภาค และในภูมิภาคในระยะต่อไป

(๓) **การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว** จะมีการนำประเด็นด้าน มาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะ วิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาผลิภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐาน ของ อุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้น โดย แรงเหวี่ยงจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตร และ สินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุ ภูมิภาค โดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและ มาตรการการ พัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกยาปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้ มีความรุนแรง มากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการสร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำ เป็นต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) **ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วง แผนฯ ๑๒** เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้น แผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการส่งสม หนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่ วิกฤติและสร้าง ผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) **ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก** ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิต ทัศนคติ และความเชื่อ ในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรม การ บริโภคของคนในประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) **การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบ** ข้ำเดิมต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้น อุณหภูมิของโลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาล เปลี่ยนไป ส่งผลกระทบต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิต ทางเกษตร ลดลง เกิดโรคระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรค ระบาดใหม่ เกิด ความเสี่ยงต่อการสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศ ชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการ กัดเซาะชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทาง ชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลต่อ ความมั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถใน การพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติ มีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda) ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals–SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อกระบวนการวางแผนการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นขจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมการรักษาทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริม ความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็น ศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยึดหลักสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาใน แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทย จากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมี ความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning)

เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้นประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้าน การขนส่งและโลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็น แหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์ และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

- ๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐
- ๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๖๔ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๑๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี
- ๓) ผลผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี
- ๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

- ๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (SocioEconomic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
- ๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ
- ๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนาคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

- ๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น
- ๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๑. รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม
๒. ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
๓. เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
๔. เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๕. มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

- ๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม
- ๒) ขจัดการทุจริตคอร์รัปชัน
- ๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕ แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสภาวะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคม อาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ ขึ้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นใน การเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขา การผลิตที่มีผลิตภาพ การผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบ คุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วน ความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็น ของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการ และอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน

เร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่าง เมืองขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรือ อิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการ พัฒนาด้าน

อุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วน อากาศยาน และ อุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐาน การผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐม เป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้าน วัตถุดิบ กับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขันลง สู่ระดับที่ จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับ ศักยภาพพื้นที่ และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้ง ส่งเสริมการรวมกลุ่ม ทางการผลิตจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้าง หุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณารูปแบบที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และ แหล่งนา ใช้เทคโนโลยีการผลิต ในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริม และเร่งขยายผลแนวความคิดการทำ การเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืน

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความ เชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ เร่งพัฒนาท่าเทียบเรือขนาดใหญ่เพื่อรองรับการ เติบโตของการท่องเที่ยวทางทะเล ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมและ ทันสมัย ทั้งการควบคุมกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวและกำหนดและจัดทำ กฎหมายเพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวของไทยสู่สากลและรองรับการพัฒนาการท่องเที่ยวให้สามารถ แข่งขันได้ในระดับ นานาชาติ รวมทั้งส่งเสริมการพัฒนาเชิงพื้นที่ในลักษณะกลุ่มคลัสเตอร์ท่องเที่ยว โดย สนับสนุนการพัฒนาด้ว การท่องเที่ยวของพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงทั้งทางกายภาพ วิถีชีวิต/วัฒนธรรมท้องถิ่น และกิจกรรมการท่องเที่ยว ตลอดจนส่งเสริมการสร้างเชื่อมโยงด้านการท่องเที่ยวในภูมิภาคอาเซียน ทั้ง ประเทศที่มีพรมแดนติดกันและ ประเทศที่มีโครงข่ายคมนาคมขนส่งเชื่อมโยงกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบองค์ รวมทั้งระบบ

พัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมอนาคตเพื่อเป็นแหล่งการถ่ายทอดเทคโนโลยี เชื่อมโยง การผลิตกับอุตสาหกรรมที่เป็นฐานรายได้ประเทศ และเป็นกลไกการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เข้าสู่การเป็น ศูนย์กลางการผลิตและบริการทั้งในระดับอนุภูมิภาคและในภูมิภาคอาเซียน

พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการขยายตัวด้านการค้าการลงทุน เช่น โลจิสติกส์ และพลังงาน รวมทั้งปัจจัยสนับสนุนการลงทุนอื่นๆ เช่น ลดอุปสรรคการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ เป็นต้น ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรมมาประยุกต์ใช้ทั้งภาคการผลิต การตลาด การบริหารจัดการ การเงิน และโลจิสติกส์ เชื่อมโยงเศรษฐกิจดิจิทัล ในการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนด้วยระบบ

อิเล็กทรอนิกส์ และสนับสนุนการลงทุนเพื่อสร้างเศรษฐกิจและสังคมแห่งปัญญาและการเรียนรู้ มุ่งเน้นการพัฒนาธุรกิจเชิงสร้างสรรค์ การลงทุนที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การประหยัดพลังงาน และการใช้พลังงานทดแทน การลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเชิงพาณิชย์ การจัดตั้งสำนักงานใหญ่ข้าม ประเทศ บริษัท การค้าระหว่างประเทศ รวมทั้งการให้ความสำคัญเรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร และกิจการเพื่อสังคม

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพ และโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability) (๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษาโดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา (๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ (๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิตกำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อการเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการแพทย์

เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัยสำหรับผู้สูงอายุ ยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนา ระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพภาครัฐ ให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพใน รูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพ นานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ (Wellness Hub) ศูนย์กลางยาและผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ (Product Hub) และศูนย์กลางบริการวิชาการและ งานวิจัย (Academic Hub) เพื่อนำรายได้กลับมาใช้ยกระดับคุณภาพบริการสาธารณสุขภายในประเทศ รวมทั้งส่งเสริมการให้ความสำคัญกับมิติสุขภาพในทุกนโยบายสาธารณะ (Health in All Policies) เพื่อให้การ ขับเคลื่อนนโยบายของทุกภาคส่วนตระหนักถึงผลกระทบของนโยบายสาธารณะที่มีต่อสุขภาพของประชาชน

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดย

การปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุในรูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุเพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนานวัตกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพ

แรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับปรุงโครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบมาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้อง กับพื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดย สนับสนุนปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดการบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกัน

ระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขภาค กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่อาศัยแห่งชาติและเมืองน่าอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับ ภาคธุรกิจเอกชน และ (๔) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระ ค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร

สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดิน ปฏิรูประบบการบริหารจัดการนาอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ. ทรัพยากรนา พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้าง กระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และ ภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และ

การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่นกฎหมายป่าชุมชน กฎหมายภาษีมรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง

เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมือง ด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน

ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนาระบบการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความ สะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ

ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทยและประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจ พิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการลงทุนและสิทธิ ประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวก ด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ

โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วน นำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ ป่าไม้ โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพ อย่างยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศ และการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดิน เพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเพดานการถือครองที่ดินที่ เหมาะสม

และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความ ยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ สร้างศูนย์ข้อมูลทรัพยากรน้ำ จัดตั้งองค์กรบริหารจัดการ น้ำในระดับพื้นที่ เช่น คณะกรรมการลุ่มน้ำ และองค์กรผู้ใช้น้ำ คัดกรองทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ลด ความขัดแย้งเชิงนโยบาย ระหว่างการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การท่องเที่ยว การประมง และวิถีชีวิตของชุมชน บริหารจัดการแร่โดย กำหนดปริมาณที่เหมาะสมในการนำแร่มาใช้ประโยชน์ คำนึงถึงความจำเป็นและมูลค่าใน อนาคต บังคับใช้ มาตรการควบคุมผลกระทบจากการทำเหมืองแร่ที่ก่อมลพิษต่อสภาพแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของประชาชน

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้ แล้ว ที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและ ค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่ เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้ สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่มูลค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain /Green Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบต่อ สิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีบทบาทมากขึ้นในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษ ทั้งทางอากาศ ขยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อม ที่ดีให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะ เพื่อนำ กลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุด เร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบ การจัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติ มุ่งสู่การ จัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผน แม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางการร่วมมือกับอาเซียน และ อนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงาน และ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศและการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและ ปรับตัว ต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาค ส่วน ส่งเสริม การวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อ การเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความ ร่วมมือระหว่างประเทศ ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้มีความสำคัญกับการ ป้องกันน้ำท่วม วางแผน ป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของ ภาคเอกชนในการรับมือภัยพิบัติ โดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้ง การพัฒนาระบบการจัดการภัยพิบัติ ให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้

ทุกภาคส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคา จัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูล ข้อมูล ความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและคดี ที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐให้มีความเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อน

ภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัด แต่มี ความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลง

ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วน ต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงาน

ที่มีคุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจใน เชิงนโยบาย ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็น จำนวนมาก และเป็น โครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกาญจนบุรี

แผนพัฒนาจังหวัดกาญจนบุรีพ.ศ. ๒๕๕๗ - พ.ศ. ๒๕๖๐ (ฉบับทบทวน) ปีพ.ศ. ๒๕๕๙

วิสัยทัศน์

“เมืองแห่งการท่องเที่ยวศูนย์กลางการค้าภาคตะวันตกสู่สากลสังคมอยู่เย็นเป็นสุข”

เป้าประสงค์

๑. อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมโบราณสถานต่างๆและวิถีวัฒนธรรมชุมชน
๒. แหล่งและการบริการการท่องเที่ยวได้มาตรฐานสากล

๓. มีรายได้เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว
๔. ยกระดับภาคเศรษฐกิจการค้าการลงทุน
๕. ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน
๖. ชุมชนและสถาบันครอบครัวเข้มแข็ง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่	ชื่อประเด็นยุทธศาสตร์	กลยุทธ์
๑	ส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและวิถีวัฒนธรรมชุมชนอย่างยั่งยืน	๑. พัฒนาระดับแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพให้ได้มาตรฐานสากล ๒. ปรับปรุงการบริการและสาธารณูปโภคพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว ๓. ส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มผ่านเรื่องราวด้านการท่องเที่ยว ๔. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ๕. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนด้านการอนุรักษ์และพัฒนาการท่องเที่ยว
๒	ส่งเสริมและพัฒนาค้าการลงทุนสู่สากล	๖. เพิ่มประสิทธิภาพระบบโลจิสติกส์ ๗. ส่งเสริมและพัฒนาพื้นที่รองรับเขตเศรษฐกิจพิเศษ ๘. ส่งเสริมการพัฒนาผู้ประกอบการและแรงงานวิชาชีพเพื่อรองรับธุรกิจการค้าสู่สากล ๙. ส่งเสริมการสร้างความสัมพันธ์และการค้ากับกลุ่มประเทศกลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) และประเทศอื่นๆ ๑๐. การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการค้าสู่สากล ๑๑. ส่งเสริมการบริโภคจำหน่ายและผลิตอาหารปลอดภัยในทุกกระดับ
๓	ส่งเสริมความเป็นเมืองน่าอยู่	๑๒. ส่งเสริมความมั่นคงและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนตามแนวอำเภอยั่งยืน ๑๓. ส่งเสริมความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ๑๔. ส่งเสริมการสร้างสภาพแวดล้อมที่สะอาดในทุก

		ชุมชนของจังหวัด ๑๕. ส่งเสริมวิถีชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง ๑๖. ส่งเสริมพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพและการเข้าถึงบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน
--	--	--

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี

ยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี (พ.ศ. ๒๕๕๙ -๒๕๖๑)

วิสัยทัศน์(Vision)

“เศรษฐกิจยกระดับคุณภาพชีวิตได้มาตรฐานการบริหารมีธรรมาภิบาลโครงสร้างพื้นฐานครบครันก้าวทัน AEC”

พันธกิจ (Mission)การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี

๑. ส่งเสริมอาชีพให้ประชาชน
๒. พัฒนาและปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวให้ได้มาตรฐานและปลอดภัย
๓. สนับสนุนประชาชนองค์กรหน่วยงานในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว
๔. สร้างจิตสำนึกของประชาชนในการดูแลจัดการสถานที่ท่องเที่ยว
๕. พัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตรเกษตรอุตสาหกรรม
๖. สนับสนุนและสร้างแหล่งกระจายสินค้าเกษตรและสินค้าพื้นเมือง
๗. ส่งเสริมการศึกษาให้ได้มาตรฐาน
๘. สนับสนุนส่งเสริมการดูแลสุขภาพให้ประชาชน
๙. พัฒนาสถานที่พักผ่อนให้มีมาตรฐานและปลอดภัย
๑๐. ส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและการรักษาสิ่งแวดล้อม
๑๑. สร้างความปลอดภัยให้กับประชาชน
๑๒. ส่งเสริมและอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณี
๑๓. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน
๑๔. ส่งเสริมกระบวนการประชาธิปไตย
๑๕. ส่งเสริมสนับสนุนกระบวนการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล
๑๖. ส่งเสริมความรู้ของบุคลากรให้ได้มาตรฐาน

๑๗. ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาข้อมูลในการพัฒนา
๑๘. ปรับปรุงพัฒนาเส้นทางการคมนาคมขนส่งได้มาตรฐาน
๑๙. ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาระบบสาธารณูปโภคสาธารณูปการ
๒๐. ปรับปรุงพัฒนาระบบเครือข่ายคมนาคมให้ครอบคลุม
๒๑. การจัดทำผังเมืองและผังเมืองรวม
๒๒. ปรับปรุงจัดหาและพัฒนาแหล่งน้ำสำหรับอุปโภคบริโภค

เป้าประสงค์

๑. ประชาชนมีอาชีพ
๒. สถานที่ท่องเที่ยวได้รับการปรับปรุงให้ได้มาตรฐาน
๓. ประชาชนองค์กรเอกชนให้ความร่วมมือในการดูแลสถานที่ท่องเที่ยวมากขึ้น
๔. ประชาชนมีจิตสำนึกในการร่วมดูแลสถานที่ท่องเที่ยวให้มีความปลอดภัย
๕. สินค้าเกษตรเกษตรอุตสาหกรรมมีสถานที่จำหน่ายสินค้า
๖. สินค้าเกษตรมีการพัฒนาคุณภาพ
๗. การศึกษามีคุณภาพทั้งในระบบและนอกระบบ
๘. สุขภาพอนามัยของประชาชนดีขึ้น
๙. มีสถานที่ออกกำลังกายและสถานที่พักผ่อนเพียงพอปลอดภัยและได้มาตรฐาน
๑๐. ประชาชนได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
๑๑. วัฒนธรรมประเพณีของท้องถิ่นดำรงอยู่
๑๒. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความเหมาะสมและมีความปลอดภัย
๑๓. ประชาชนมีส่วนร่วมในการวางแผนวิเคราะห์และตรวจสอบ
๑๔. ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการปกครองระบอบประชาธิปไตย
๑๕. การบริหารมีความโปร่งใสยุติธรรม
๑๖. บุคลากรในหน่วยงานมีความรู้ในการปฏิบัติงานตามความรู้ความสามารถ
๑๗. มีข้อมูลสำหรับการวางแผนตรวจสอบและพัฒนางานของท้องถิ่น
๑๘. เส้นทางคมนาคมขนส่งมีมาตรฐานและปลอดภัย
๑๙. ระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการได้รับการพัฒนาให้ครอบคลุมครบถ้วน
๒๐. เส้นทางคมนาคมครอบคลุมเส้นทางหลัก
๒๑. การผังเมืองและผังเมืองรวมเป็นระเบียบ
๒๒. มีน้ำสำหรับใช้ในการอุปโภคบริโภคอย่างเพียงพอ

ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดกาญจนบุรี

ยุทธศาสตร์การพัฒนาแนวทางการพัฒนา

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ

- ๑.๑ การส่งเสริมอาชีพการเกษตรและเกษตรอุตสาหกรรม
- ๑.๒ การส่งเสริมการลงทุนการพาณิชย์กรรมและการค้าสู่สากล
- ๑.๓ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน
 - ๒.๑ การคมนาคมและการขนส่ง
 - ๒.๒ การส่งเสริมสนับสนุนและบำรุงรักษาสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน
 - ๒.๓ การผังเมือง
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสังคม
 - ๓.๑ การพัฒนาสังคมและสังคมสงเคราะห์
 - ๓.๒ การพัฒนาและส่งเสริมการกีฬาและนันทนาการ
 - ๓.๓ การพัฒนาและส่งเสริมการศึกษา
 - ๓.๔ การสาธารณสุข
 - ๓.๕ การป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
 - ๓.๖ การรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
 - ๓.๗ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ๔.๑ การอนุรักษ์ฟื้นฟูและส่งเสริมทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 - ๔.๒ การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษ
 - ๔.๓ การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม
 - ๔.๔ การส่งเสริมให้ประชาชนใช้พลังงานสะอาดและพลังงานจากการเกษตร
๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรม
 - ๕.๑ การส่งเสริมอนุรักษ์ฟื้นฟูด้านศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น
 - ๕.๒ การส่งเสริมอนุรักษ์โบราณสถาน โบราณวัตถุ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติและพิพิธภัณฑสถานพื้นบ้าน
 - ๕.๓ การส่งเสริมและสนับสนุนภูมิปัญญาท้องถิ่น
๖. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหารจัดการ
 - ๖.๑ การพัฒนาระบบการบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ
 - ๖.๒ การปรับปรุงพัฒนาสถานที่พัสดุและทรัพย์สินสำหรับการปฏิบัติงาน
 - ๖.๓ การส่งเสริมความรู้และสร้างจิตสำนึกในการทำงาน
 - ๖.๔ การส่งเสริมการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

นโยบายของผู้บริหารท้องถิ่น

นโยบายของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่มตามคำแถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม เมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบด้วยกำหนดนโยบายหลัก ๖ ประการ ดังนี้

๑. นโยบายข้อที่ ๑ การปฏิรูปการบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม ที่มุ่งเน้นการพัฒนาศักยภาพองค์กรและบุคลากร

๑.๑ พัฒนาและยกระดับการทำงานและการให้บริการกับประชาชนเพื่อให้เป็นองค์กรที่มีความโปร่งใสและตรวจสอบได้ทุกขั้นตอน โดยเน้นการบริการของบุคลากรด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสสร้างความพึงพอใจให้กับประชาชน

๑.๒ ส่งเสริม ปรับปรุง และพัฒนาการบริหารงานบุคคล ตลอดจนการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรให้มีประสิทธิภาพต่อการปฏิบัติหน้าที่อันจะนำไปสู่การเป็นเลิศในการบริการประชาชน

๒. นโยบายข้อที่ ๒ ส่งเสริมการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชน

๒.๑ จัดลำดับความสำคัญในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วม

๒.๒ สนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนชุมชนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาตำบลและหมู่บ้านเพื่อให้ถูกต้องตามความต้องการของประชาชน

๒.๓ จัดให้มีระบบไฟฟ้าสาธารณะและไฟฟ้าประจำหมู่บ้านอย่างทั่วถึงตามลำดับความสำคัญและความจำเป็นของพี่น้องประชาชนในแต่ละพื้นที่

๒.๔ ก่อสร้างและปรับปรุงถนนภายในตำบลเพื่อการเดินทางของประชาชนให้สะดวก รวดเร็วและปลอดภัย

๒.๕ ปรับปรุงถนนระหว่างตำบลเพื่อรองรับการขยายตัวของหมู่บ้านและพื้นที่ต่าง ๆ ในเขตรับผิดชอบและรอยต่อระหว่างท้องถิ่นให้สามารถสัญจรไปมาได้สะดวก

๒.๖ ส่งเสริมและพัฒนาแหล่งน้ำให้เกิดประโยชน์ในด้านการบริโภค เช่น ระบบน้ำประปาหมู่บ้าน และการอุปโภคในด้านการเกษตร ระบบป้องกันและแก้ไขปัญหา น้ำท่วมของประชาชนระยะยาว และให้เกิดความยั่งยืนต่อไป

๓. นโยบายข้อที่ ๓ พัฒนาประสิทธิภาพในการส่งเสริมด้านสุขภาพและสวัสดิการด้านสังคม

๓.๑ ปรับปรุงงานด้านการบริการสาธารณสุขให้มีประสิทธิภาพ รวดเร็ว และทั่วถึงทั้งตำบล

๓.๒ ดูแลสุขภาพ อนามัยของประชาชนอย่างทั่วถึง พร้อมส่งเสริมการดำเนินงานของอาสาสมัครสาธารณสุข และประสานความร่วมมือกับหน่วยงานสาธารณสุขทุกด้านเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่ดี

๓.๓ มุ่งแก้ปัญหายาเสพติดด้วยการสร้างความเข้มแข็ง ความเข้าใจที่ถูกต้องให้แก่สถาบันครอบครัวและชุมชน ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานของรัฐ เอกชน ที่เกี่ยวข้องด้วยการป้องกันและแก้ปัญหาอย่างใกล้ชิด

๓.๔ สนับสนุน ส่งเสริม สงเคราะห์ ผู้สูงอายุ ผู้พิการ และผู้ด้อยโอกาส เด็ก สตรี และเยาวชนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีตามความเหมาะสมให้รวดเร็ว ทั่วถึง และเป็นธรรม

๓.๕ ส่งเสริมและพัฒนาด้านการกีฬาทุกประเภทให้แก่เยาวชนและประชาชนในตำบล เพื่อให้พี่น้องประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรง และเยาวชนห่างไกลยาเสพติด

๓.๖ ส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมหมู่บ้าน ประเพณีท้องถิ่นเพื่ออนุรักษ์ขนบธรรมเนียม ประเพณีพื้นบ้าน เช่น กิจกรรมวันพ่อ วันแม่ วันสงกรานต์ และวันสำคัญต่าง ๆ

๔. นโยบายข้อที่ ๔ ส่งเสริมการศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบเพื่อนำไปสู่ความเป็นเลิศทางการศึกษาในระดับท้องถิ่น

๔.๑ ส่งเสริมและพัฒนาศูนย์เด็กเล็กให้เป็นศูนย์เด็กเล็กที่น่ายุ้ยและพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศทางการพัฒนาเด็กเล็กในมิติต่าง ๆ เช่น ด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม สิ่งแวดล้อม และสติปัญญา เป็นต้น

๔.๒ ส่งเสริมและสนับสนุนด้านการศึกษาของโรงเรียนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่มอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง

๕. นโยบายข้อที่ ๕ ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาอาชีพของประชาชนทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้และลดต้นทุนการผลิต

๕.๑ พัฒนาอาชีพของประชาชนด้วยการส่งเสริมอาชีพหลัก อาชีพเสริม อบรมให้ความรู้เพิ่มทักษะอาชีพ ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อให้ประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองได้

๕.๒ พัฒนาและส่งเสริมการจัดตั้งกลุ่มอาชีพภายในตำบลเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ประชาชน

๕.๓ ส่งเสริมสินค้าและผลิตภัณฑ์ (OTOP) ของตำบล

๖. นโยบายข้อที่ ๖ ส่งเสริมบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและอนุรักษ์ธรรมชาติ

๖.๑ ส่งเสริม สนับสนุน วัสดุครุภัณฑ์ การจัดเก็บขยะ และการกำจัดขยะภายในตำบล

๖.๒ ส่งเสริม สนับสนุน การปลูกต้นไม้ยืนต้นในวันสำคัญต่าง ๆ และนำหลักธรรมาภิบาลหรือการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดีมาเป็นแนวทางในการบริหารราชการและเปิดโอกาสให้ประชาชนและภาคส่วนต่าง ๆ ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่นร่วมกัน โดยมีจุดมุ่งหมายร่วมกันคือประชาชน

๓.๒ ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา

จากการจัดประชุมประชาคมหมู่บ้านได้ทราบปัญหาความเดือดร้อน ปัญหาความต้องการของประชาชน จำนวน ๑๖ หมู่บ้าน ดังนี้

๑. ปัญหาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

๑.๑ ด้านการคมนาคม ได้แก่

๑.๑.๑ ถนนบางสายมีความชำรุดเสียหาย เนื่องจากเป็นถนนลูกรัง ถนนดิน หรือใช้งานมาเป็นเวลานาน ส่งผลให้การเดินทางไม่สะดวก และเกิดอุบัติเหตุบ่อยครั้ง

๑.๑.๒ ไม่มีสัญญาณไฟเตือน สัญญาณไฟกระพริบ ในบริเวณทางแยก ทางโค้ง ทำให้เกิดอุบัติเหตุอยู่เสมอ

๑.๒ ด้านสาธารณูปโภค ได้แก่

- น้ำประปาใช้
- ๑.๒.๑ น้ำประปาหมู่บ้านยังมีปัญหาเรื่องความสะอาด และบางครั้งวิ่งเรือ่นยังไม่
 - ๑.๒.๒ ไฟฟ้าส่องสว่างสาธารณะยังมีไม่เพียงพอในบางพื้นที่
 - ๑.๒.๓ บางหมู่บ้านยังไม่มีหอกระจายข่าวหรือเสียงตามสาย ทำให้การสื่อสารล่าช้า ไม่
- ทันต่อเหตุการณ์

๒. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ

๒.๑ การประกอบอาชีพ

- ๒.๑.๑ ราษฎรไม่มีการประกอบอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มรายได้
- ๒.๑.๒ ราษฎรขาดพื้นที่ทำกินของตนเอง
- ๒.๑.๓ ราษฎรขาดเงินทุนในการประกอบอาชีพ
- ๒.๑.๔ ขาดการรวมกลุ่มของราษฎรเพื่อสร้างงานสร้างอาชีพ
- ๒.๑.๕ ราษฎรบางส่วนยังขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาอาชีพเพื่อสร้างรายได้

๓. ปัญหาด้านแหล่งน้ำ

- ๓.๑ คู คลอง ขาดการบำรุงรักษา และขาดผู้รับผิดชอบดูแล
- ๓.๒ คู คลองบางสายตื้นเขินมีวัชพืช ทำให้การระบายน้ำไม่สะดวกและเกิดปัญหาน้ำท่วมขัง

๔. ปัญหาด้านสังคม

๔.๑ ด้านครอบครัวและชุมชน ได้แก่

- ๔.๑.๑ คนในชุมชนขาดการมีส่วนร่วมในกิจการต่าง ๆ ของส่วนรวม
- ๔.๑.๒ คนในชุมชนยังมีปัญหาหนี้สิน โดยเฉพาะจากหนี้ในระบบ
- ๔.๑.๓ ปัญหาการเล่นพนันในหมู่บ้าน
- ๔.๑.๔ ไม่มีแหล่งเรียนรู้ของชุมชน
- ๔.๑.๕ เกิดปัญหาครอบครัวแตกแยก เด็กถูกทอดทิ้ง และขาดการดูแล
- ๔.๑.๖ ไม่มีสถานที่เพื่อการทำกิจกรรมร่วมกันในหมู่บ้าน
- ๔.๑.๗ ผู้ยากไร้ ผู้ด้อยโอกาส ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ยังไม่ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง

๔.๒ ด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- ๔.๒.๑ เกิดปัญหาอาชญากรรม การลักขโมยทรัพย์สินทั้งของส่วนราชการและของประชาชน
- ๔.๒.๒ ขาดบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัย
- ๔.๒.๓ ขาดงบประมาณในการดูแลสนับสนุนด้านการรักษาความปลอดภัย เฝ้าระวังในชุมชน

๔.๓ ด้านยาเสพติด

- ๔.๓.๑ การแพร่ระบาดของยาเสพติดในกลุ่มเด็กและเยาวชนในตำบล
- ๔.๓.๒ การดูแลเฝ้าระวังปัญหายาเสพติดในตำบลยังไม่ทั่วถึง

๕. ปัญหาด้านสาธารณสุข

- ๕.๑ บางพื้นที่ยังมีการแพร่ระบาดของโรค โดยเฉพาะโรคไข้เลือดออก

๕.๒ ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการดูแลสุขภาพสภาพ

๕.๓ การให้บริการด้านการตรวจรักษาและการดูแลสุขภาพแก่ประชาชนยังไม่ทั่วถึง

๖. ปัญหาด้านการศึกษา

๖.๑ การส่งเสริมและสนับสนุนงบประมาณด้านการศึกษาแก่สถานศึกษา还不够เพียงพอ

๖.๒ เด็ก และเยาวชน ขาดโอกาสในการศึกษาต่อ

๖.๓ การจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้หรือศูนย์อินเทอร์เน็ตของหมู่บ้าน

๗. ปัญหาด้านกีฬาและนันทนาการ

๗.๑ ชุมชนยังมีสถานที่สำหรับออกกำลังกายและสถานที่พักผ่อนไม่เพียงพอ

๗.๒ ขาดอุปกรณ์กีฬา/สนามกีฬาของหมู่บ้าน

๗.๓ ขาดงบประมาณในการส่งเสริมสนับสนุนด้านการกีฬาแก่เด็กและเยาวชนในตำบล

๘. ปัญหาด้านศาสนา วัฒนธรรมประเพณี

๘.๑ ประชาชนขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น

๘.๒ ขาดการอนุรักษ์ฟื้นฟูและอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี

๘.๓ เด็กและเยาวชน ไม่สนใจ ในการอนุรักษ์ประเพณีท้องถิ่น

๙. ปัญหาด้านการเมืองการบริหาร

๙.๑ ด้านการเมือง การปกครอง

๙.๑.๑ ประชาชนขาดกระบวนการเรียนรู้ทางการเมือง

๙.๑.๒ เกิดการซื้อสิทธิขายเสียงในการเลือกตั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ

๙.๑.๓ เกิดความแตกแยกทางความคิดหรืออุดมการณ์ทางการเมือง

๙.๒ ด้านการเมือง การบริหาร

๙.๒.๑ ประชาชนขาดการมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายเพื่อการบริหารท้องถิ่น

๙.๒.๒ ขาดกระบวนการ/กลไกในการตรวจสอบติดตามการดำเนินงานของท้องถิ่น

๑๐. ปัญหาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๑๐.๑ โรงงานอุตสาหกรรมก่อให้เกิดปัญหามลพิษทั้งทางน้ำ ทางอากาศและทางเสียง

๑๐.๒ ยังไม่มีการจัดการปัญหาขยะอย่างถูกวิธี

๑๐.๓ ประชาชนบางส่วนยังนำขยะมาทิ้งบริเวณริมคลองหรือริมถนน

๑๐.๔ การก่อสร้างเตาเผาขยะสำหรับครัวเรือน还不够เพียงพอ

๑๐.๕ ประชาชนยังขาดความรู้ในการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ เพื่อช่วยลดปัญหาสิ่งแวดล้อม

๓.๓ การวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาในปัจจุบันและโอกาสการพัฒนาในอนาคตของ องค์การบริหารส่วนตำบล

การวิเคราะห์ศักยภาพเพื่อประเมินสถานภาพการพัฒนาท้องถิ่นในปัจจุบัน เป็นการประเมินโดย
วิเคราะห์ถึงโอกาส และภาวะคุกคามหรือข้อจำกัด อันเป็นสภาวะแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการพัฒนาด้านต่าง ๆ

ของท้องถิ่น ประกอบกับการนำนโยบายของฝ่ายบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม นโยบายรัฐบาล แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกาญจนบุรี แผนพัฒนาอำเภอ แผนบริหารราชการแผ่นดิน และการวิเคราะห์บริบทของท้องถิ่น พบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม มีศักยภาพ ดังนี้

ด้านที่ตั้ง เป็นตำบลกิ่งชนบท ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม ตั้งอยู่ในหมู่ที่ ๕ บ้านหนองแดง ตำบลหนองกุ่ม อำเภอบ่อพลอย จังหวัดกาญจนบุรี ห่างจากที่ว่าการอำเภอบ่อพลอย ประมาณ ๙ กิโลเมตร ห่างจากกรุงเทพฯ ประมาณ ๑๗๐ กิโลเมตร มีระบบโครงข่ายการคมนาคมที่ดีซึ่งอำนวยความสะดวกและอำนวยความสะดวกในด้านเศรษฐกิจและสังคม

ด้านแหล่งน้ำ มีแหล่งน้ำธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์และทั่วถึง คือ ลำห้วย ๑ สาย (ลำตะเพิน) สถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้า ที่เพียงพอสำหรับหล่อเลี้ยงชาวบ้านและทำการเกษตร ด้านแหล่งน้ำที่สร้างขึ้น ส่วนใหญ่ ได้แก่ บ่อน้ำบาดาล บ่อน้ำตื้น และระบบประปาหมู่บ้านครบทุกหมู่บ้านช่วยให้ประชาชนมีน้ำสะอาดสำหรับการอุปโภคบริโภคในครัวเรือนอย่างเพียงพอ

ด้านการเกษตร ชาวบ้านมีอาชีพไร่ ทำนา เช่น การปลูกอ้อย ปลูกข้าวโพด และพืชผักอื่น ๆ เช่น พริก มะเขือ มะม่วง ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีการเลี้ยงสัตว์ เช่น วัว ไก่ และสุกร ฯลฯ

ด้านอาชีพ ประชาชนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม รองลงมาเป็นอาชีพรับจ้าง ประกอบธุรกิจส่วนตัว รับราชการ อาชีพค้าขาย และอื่น ๆ ตามลำดับ

ด้านอุตสาหกรรม มีโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน ๔ แห่ง ได้แก่ บริษัท ซี.พี.เอฟ. ผลิตภัณฑ์อาหารสัตว์, บริษัท ดีฟาวารี จำกัด, บริษัทนาธานฟู้ด จำกัด ซึ่งช่วยให้เกิดการจ้างงานในพื้นที่

ด้านภูมิประเทศ มีพื้นที่ราบลุ่ม มีความอุดมสมบูรณ์ เหมาะสำหรับการเกษตร เช่น การปลูกอ้อย การทำนา และการปศุสัตว์ เช่น การเลี้ยงวัว การเลี้ยงไก่ ฯ

ด้านการศึกษา มีโรงเรียนในเขตพื้นที่ตำบลหนองกุ่มจำนวน ๘ แห่ง มีศูนย์การเรียนรู้ชุมชน ๓ แห่ง ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ๓ แห่ง

ด้านการปกครอง มีหมู่บ้านในเขตปกครอง จำนวน ๑๖ หมู่บ้าน มีสมาชิกสภา อบต. ๓๒ คน

ด้านสาธารณสุข มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลหนองกุ่ม จำนวน ๓ แห่ง อสม. จำนวน ๘๐ คน และกองทุนหลักประกันสุขภาพในระดับท้องถิ่นหรือพื้นที่ ๑ แห่ง

ด้านงบประมาณในปีงบประมาณ ๒๕๕๙ องค์การบริหารส่วนตำบลมีงบประมาณทั้งสิ้น ๔๐,๘๓๑,๐๐๐ บาท

ด้านบุคลากร มีบุคลากรปฏิบัติงานในองค์กรทั้งสิ้น จำนวน ๓๔ คน สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา ๕ คน มัธยมศึกษา/อาชีวศึกษา ๖ คน ปริญญาตรี ๒๐ คน และสูงกว่าปริญญาตรี ๓ คน

เมื่อได้มีการวิเคราะห์และทราบถึงศักยภาพบริบทของท้องถิ่นแล้ว จึงนำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ ถึง จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส อุปสรรค ด้วยหลักของ SWOT Analysis โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. จุดแข็ง (Strengths : S) แบ่งออกเป็น

๑.๑ ในส่วนขององค์กร

๑.๑.๑ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม มีการจัดโครงสร้างภายในส่วนราชการที่เหมาะสม และสอดคล้องกับภารกิจ

๑.๑.๒ มีการแบ่งแยก/มอบหมายภารกิจหน้าที่รับผิดชอบแก่เจ้าหน้าที่อย่างชัดเจน

๑.๑.๓ มีการบริหารจัดการโดยยึดหลักธรรมาภิบาล

๑.๑.๔ ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในรูปแบบประชาคม

๑.๑.๕ มีการพัฒนาศักยภาพของบุคลากร โดยการส่งเข้ารับการอบรมเพิ่มทักษะความรู้ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น อย่างต่อเนื่อง

๑.๑.๖ มีการจัดทำแผนอัตรากำลังที่เหมาะสมกับโครงสร้างและอำนาจหน้าที่

๑.๑.๗ มีการพัฒนารายได้ขององค์กรอย่างต่อเนื่อง โดยการเพิ่มประสิทธิภาพระบบการจัดเก็บภาษี

๑.๑.๘ การใช้จ่ายงบประมาณเป็นไปอย่างคุ้มค่าและบรรลุเป้าหมาย

๑.๑.๙ มีการถ่วงดุลอำนาจการบริหารโดยฝ่ายสภาฯ และการติดตามตรวจสอบโดยตัวแทนภาคประชาชน

๑.๒ ในส่วนของหมู่บ้าน/ชุมชน

๑.๒.๑ เป็นชุมชนชนบทที่มีวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และความเป็นอยู่แบบเรียบง่าย มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และรักสามัคคีกัน

๑.๒.๒ ประชาชนส่วนมากเป็นคนในพื้นที่ทำให้สะดวกในการติดต่อประสานงาน ในการทำโครงการ/กิจกรรมต่าง ๆ

๑.๒.๓ ตำบลหนองกุ่ม เป็นพื้นที่ราบลุ่มที่อุดมสมบูรณ์ เหมาะแก่การทำการเกษตร ประกอบกับมีลำตะเพินและสถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้า

๑.๒.๔ มีการจัดตั้งกลุ่มต่าง ๆ ในหมู่บ้าน เช่น กลุ่มเกษตรกร กลุ่มกองทุนหมู่บ้าน กลุ่มสตรีแม่บ้าน กลุ่ม อสม.

๒. จุดอ่อน (Weaknesses : W) แบ่งออกเป็น

๒.๑ ในส่วนขององค์กร

๒.๑.๑ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ มีการปรับปรุงแก้ไขอยู่ตลอดเวลา ทำให้ศึกษาไม่ทัน และขาดความชัดเจนในการปฏิบัติงาน

๒.๑.๒ ปริมาณงานมีมาก บุคลากรมีน้อย ทำให้การปฏิบัติงานล่าช้า ไม่เกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลเท่าที่ควร

๒.๑.๓ ยังไม่มีการจัดเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการดำเนินการอย่างเป็นระบบ

๒.๑.๔ งบประมาณที่ได้รับจัดสรรไม่เพียงพอต่อการพัฒนาท้องถิ่น

๒.๒ ในส่วนของหมู่บ้าน/ชุมชน

๒.๒.๑ การจัดตั้งกลุ่มมีไม่ครบทุกหมู่บ้าน มีจำนวนสมาชิกน้อย และบางกลุ่มขาดการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

๒.๒.๒ ประชาชนบางส่วนยังขาดจิตสำนึกในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยมักนำขยะมาทิ้งในบริเวณถนน คูคลองสาธารณะไม่มีระบบในการดูแลและกำจัดขยะที่ถูกต้อง

๒.๒.๓ บางหมู่บ้านขาดอาคารหรือสถานที่ในการประชุมหรือทำกิจกรรมกลุ่ม

๒.๒.๔ เด็ก และเยาวชนรุ่นหลัง หลงลืม และไม่ใส่ใจในกิจกรรมทางศาสนาหรือวัฒนธรรมของท้องถิ่น

๓. โอกาส (Opportunity : O)

๓.๑ มีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย

๓.๒ นโยบายรัฐบาล/ยุทธศาสตร์จังหวัด ที่สนับสนุนและส่งเสริมด้านการเกษตร อุตสาหกรรม สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ของตำบล

๓.๓ รัฐบาลมีนโยบายให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาความยากจน ปัญหายาเสพติด และปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓.๔ รัฐบาลมีนโยบายสนับสนุนการกระจายอำนาจการบริหารให้ท้องถิ่นดำเนินการเอง ตามที่กฎหมายและระเบียบกำหนด

๓.๕ รัฐบาลสนับสนุนให้แต่ละท้องถิ่นมีบทบาทในการอนุรักษ์ฟื้นฟู เผยแพร่และถ่ายทอดวัฒนธรรม ประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นมากขึ้น

๓.๖ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ สนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม

๓.๗ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๔๒ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยที่หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่งเสริมและสนับสนุนการถ่ายโอนภารกิจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๓.๘ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้การสนับสนุนการดำเนินงานของท้องถิ่นไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาในด้านเศรษฐกิจท้องถิ่น ระบบสาธารณูปโภค และสาธารณูปการ เป็นต้น

๔. อุปสรรคหรือข้อจำกัด (Threats : T)

๔.๑ สภาวะทางเศรษฐกิจในระดับประเทศ และในระดับภูมิภาคส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่น

๔.๒ ความไม่แน่นอนของสถานการณ์ทางการเมือง

๔.๓ ความไม่มั่นคงของรัฐบาล เพราะการเปลี่ยนรัฐบาลทำให้นโยบายเปลี่ยนแปลง และ
ไม่ต่อเนื่อง

๔.๔ ชุมชนและประชาชนขาดความร่วมมือในการพัฒนาท้องถิ่น

- ๔.๕ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ขาดความยืดหยุ่น ไม่เหมาะสมสอดคล้องกับภารกิจ
๔.๖ ห้วงระยะเวลาในการจัดสรรงบประมาณ/เบิกจ่ายเงินอุดหนุนจากรัฐบาลล่าช้าและไม่แน่นอน
๔.๗ ตลาดความต้องการสินค้าเกษตร และราคาผลผลิตมีความผันผวนและไม่แน่นอน
๔.๘ ผลจากการถ่ายโอนภารกิจทำให้มีงาน/หน้าที่/ความรับผิดชอบเพิ่ม แต่ท้องถิ่นไม่มี
๔.๙ กระแสวัฒนธรรมต่างชาติ ทำให้ประชาชนลืมนรากฐานทางวัฒนธรรมท้องถิ่นที่มีอยู่

บุคลากรรองรับ

วิสัยทัศน์ (vision)และพันธกิจ(mission)
การพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม

วิสัยทัศน์ (vision)

“ส่งเสริมการศึกษา พัฒนาเศรษฐกิจ พืชิตความยากจน ตำบลน่าอยู่
เชิดชูคุณธรรม เลิศล้ำภูมิปัญญา ประชาชนมีส่วนร่วม”

พันธกิจ(mission)

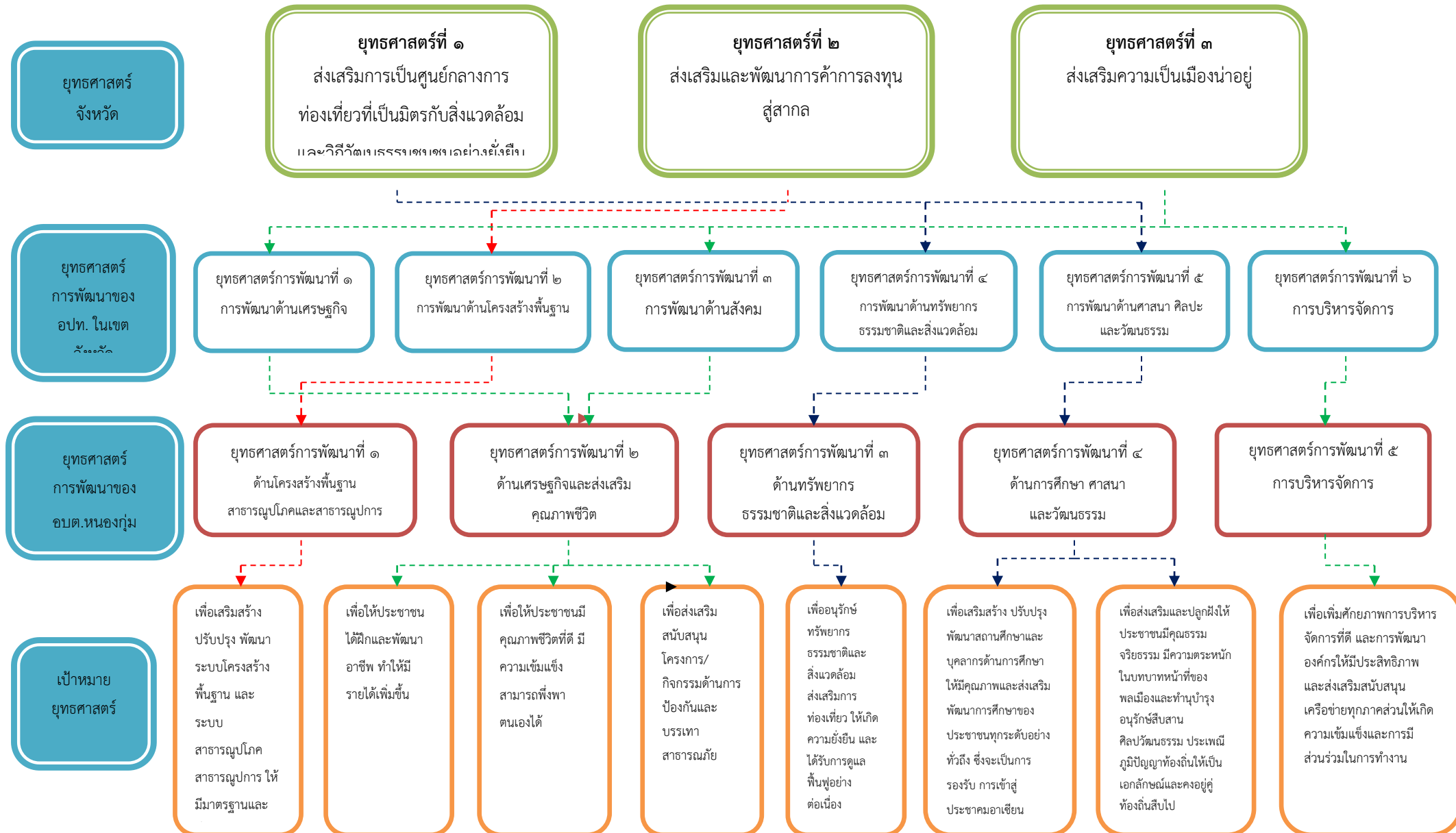
๑. พัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภคและสาธารณูปการ
๒. พัฒนาด้านเศรษฐกิจและส่งเสริมคุณภาพชีวิต
๓. พัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
๔. พัฒนาด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
๕. พัฒนาด้านการบริหารจัดการ

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา

๑. เพื่อเสริมสร้าง ปรับปรุง พัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน และระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ให้มีมาตรฐานและทั่วถึงเพียงพอ
๒. เพื่อให้ประชาชนได้ฝึกและพัฒนาอาชีพ ทำให้มีรายได้เพิ่มขึ้น
๓. เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี มีความเข้มแข็ง สามารถพึ่งพาตนเองได้
๔. เพื่อส่งเสริม สนับสนุน โครงการ/กิจกรรมด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
๕. เพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมการท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน และได้รับการดูแลฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง
๖. เพื่อเสริมสร้าง ปรับปรุง พัฒนาสถานศึกษาและบุคลากรด้านการศึกษาให้มีคุณภาพและส่งเสริม พัฒนาการศึกษาของประชาชนทุกระดับอย่างทั่วถึง ซึ่งจะเป็นการรองรับ การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน
๗. เพื่อส่งเสริมและปลูกฝังให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรม มีความตระหนักในบทบาทหน้าที่ของพลเมืองและทำนุบำรุง อนุรักษ์สืบสานศิลปวัฒนธรรม ประเพณีภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นเอกลักษณ์และคงอยู่คู่ท้องถิ่นสืบไป
๘. เพื่อเพิ่มศักยภาพการบริหารจัดการที่ดี และการพัฒนาองค์กรให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริม สนับสนุนเครือข่ายทุกภาคส่วนให้เกิดความเข้มแข็งและการมีส่วนร่วมในการทำงาน

๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของ อบท.

แบบ ยท. ๐๑

แบบ ยท. ๐๒

๓.๔ แผนที่ยุทธศาสตร์การพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกุ่ม

